Center za izobraževanje in kulturo Trebnje

Z vami že več kot 50 let.

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

Poročilo o delu v študijskem letu 2015/2016
Program dela za študijsko leto 2016/2017

GLASILO UNIVERZE ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

Izdajatelj: Center za izobraževanje in kulturo Trebnje

Zanj: Patricija Pavlič

Leto: 2016

Uredništvo:
Silva Mežnar
Martina Podlesnik
Milica Korošec
Patricija Pavlič

Lektoriranje:
Kristina Gregorčič

Fotografije & slike:
udeleženci in animatorji UTŽO, arhiv CIK Trebnje in spletni viri

Oblikovanje:
Katja Strajnar

Oblikovanje naslovnice:
Meta Gabrijel

Tisk: ALFAGRAF TISKARNA d.o.o., Ivančna Gorica

Naklada: 300

Center za izobraževanje in kulturo Trebnje
Kidričeva ulica 2, 8210 Trebnje
Telefon: 07/ 34-82-100, Telefaks: 07/ 34-82-102
Spletna stran: www.ciktrebnje.si
Elektronski naslov: info@ciktrebnje.si

Copyright by Center za izobraževanje in kulturo Trebnje, Trebnje 2016.
Vse pravice pridržane.
Tiskan v Sloveniji.

Organi Univerze za tretje življenjsko obdobje Trebnje

a) **Predsednica upravnega odbora:**
   Milica Korošec
   Majda Ivanov, namestnica predsednice

b) **Upravni odbor:**
   Francka Grošel – predstavnica Občine Trebnje
   Silva Mežnar – predstavnica Občine Trebnje
   Majda Ivanov – predstavnica Občine Trebnje
   Martina Podlesnik – predstavnica CIK Trebnje
   Tomaž Povšič – predstavnik Občine Mirna
   Milica Korošec – predstavnica Občine Mokronog-Trebelno
   Viktor Uhan – predstavnik Občine Šentrupert

c) **Zbor članov:**
   vsi člani UTŽO

KAZALO

KAZALO 4

ZAHVALA 1

NAGOVOR PREDSEDNICE 2

1. POROČILO O DELU UTŽO V ŠTUDIJSKEM LETU 2015/2016 4

1.1 STATISTIČNI DROBNOGLED 4

2. ZADOVOLJSTVO ČLANOV – REZULTATI ANKETE 7

3. DELAVNICE IN KROŽKI V ŠTUDIJSKEM LETU 2015/2016 10

3.1 VSAK TOREK V MESECU 10

3.2 DELAVNICE 2015/2016 IN NJIHOVA VSEBINA 11

3.3 POPOTNE MALHE – STROKOVNE EKSKURZIJE 13

3.4 KROŽKI UTŽO 2015/2016 13

3.5 SREDINO MESEČNO POHODNIŠTVO 16

4. POROČILA KROŽKOV 17

4.1 ANGLEŠČINA II – nadaljevalni tečaj 17

4.2 ANGLEŠČINA IV – nadaljevalni tečaj 17

4.3 ANGLEŠČINA VI – nadaljevalni tečaj 18

4.4 NEMŠČINA V – nadaljevalni tečaj 20

4.5 ŠPANŠČINA V – nadaljevalni tečaj 20

4.6 LIKOVNO-USTVARJALNI KROŽEK TREBNJE 21

4.7 KLEKLJANJE III 22

4.8 KLEKLJANJE IV – nadaljevalni tečaj 23

4.9 FOLKLORNA SKUPINA NASMEH 25

4.10 PLESNA SKUPINA AJDA 27

4.11 PLESNA SKUPINA MAVRICA 28

4.12 ZDRAVA REKREACIJA TREBNJE I in II 29

4.13 POHODNIŠTVO 31

4.14 NORDIJSKA HOJA 47

4.15 RAČUNALNIŠTVO TREBNJE 48

4.16 ZGODOVINA UMETNOSTI SKOZI ČAS 50

4.17 RAČUNALNIŠTVO MOKRONOG 51

4.18 LIKOVNE USTVARJALNICE MOKRONOG 52

4.19 ROČNA DELA MIRNA 53

4.20 AEROBIKA MIRNA 54

4.21 ZDRAVILNA ZELIŠČA MIRNA 54

4.22 USTVARJALNI KROŽEK ŠENTRUPERT 55

4.23 SPOZNAVANJE IN UPORABA ZDRAVILNIH ZELIŠČ ŠENTLOVRENC 57

5. POPOTNE MALHE 58

5.1 PLANINA PRI SEVNICI 58

5.2 ČEBELARSTVO IN LONČARSTVO STANKOVIČ 59

5.3 VIPAVA 61

5.4 MOJSTRANA 63

6. DRUGE AKTIVNOSTI 65

6.1 PREDNOVOLETNI BAZAR ... 65
6.2 POČASTILI SMO … ... 66
7. PREDLOG PROGAMA ZA ŠTUDIJSKO LETO 2016/2017 ... 69
8. PRAZNOVALI SMO … ... 71
8.1 FOLKLORNA SKUPINA NASMEH ... 71
9. ČLANI PIŠEJO … ... 72
9.1 LITERATKE VEZI MIRNA ... 72
9.2 MOKRONOŽICE ... 80
10. CENTER MEDGENERACIJSKEGA UČENJA ... 86

ZAHVALA

Brez velike podpore, ki nam jo nudijo

Občina Trebnje, Občina Mokronog-Trebelno, Občina Šentrupert, Občina Mirna ter Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, Center za izobraževanje in kulturo Trebnje, Dom starejših občanov Trebnje, OŠ Mirna, OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert, OŠ Mokronog, DU Mirna, DU Velika Loka, DU Šentrupert, DU Mokronog-Trebelno, Izletniška kmetija Kazina Šentlovrenc, g. Jože Kukman, g. Jože Zupan in ga. Maja Kos,

naše delovanje ne bi bilo tako uspešno. Vsem se zahvaljujemo za podporo in pomoč.

Za sodelovanje se zahvaljujemo tudi Glasbeni šoli Trebnje in Vrtcu Mavrica Trebnje, ki nas vseskozi spremljata in bogatita kulturne dogodke na naših srečanjih.

Zahvala tudi tistim, ki jih tu nismo našteli, pa bi bilo naše delo brez njihove podpore težje.

NAGOVOR PREDSEDNICE

Drage članice in člani UTŽO!

Iz vsebine letošnjega poročila naše Univerze je razvidna temeljna izobraževalna dejavnost, ki je dokaz pestrega, zanimivega študijskega leta, polnega lepih trenutkov, in je pozitivna zgodba današnjega časa.

Začetek študijskega leta v Šentrupertu je bil za nas posebno doživetje, saj smo se po počitnicah ponovno srečali. Poseben dan v tednu ostaja naš torek, ko se srečamo s prijatelji, znanci in skupaj poklepetamo. V novem študijskem letu nam je prvi dogodek dal polno zaleta in pozitivne energije, saj so nam dan polepšali otroci iz OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert. Ob koncu rednega dela programa je gospa Silva Mežnar naznanila, da odstopa z mesta predsednice UTŽO Trebnje. Izpeljati smo morali volitve in tako sem postala vaša nova predsednica. Ker je bil program že sprejet, sem nadaljevala z zastavljenimi cilji in dejavnostmi, ki jih je osnovala Silva. Na tem mestu se ji zahvaljujem za odlično vodenje Univerze, prijazne besede in pomoč.

Člani krožkov so pripravili bogato razstavo izdelkov in prikaz aktivnosti, ki so se vrstile med študijskim letom. V anketi ste njihov prispevek ocenili z zelo dobrimi ocenami. Tudi sicer ste bili zelo zadovoljni z našim programom. Zahvaljujem se vam za vse pohvale in dobre predloge za nadaljnje delo Univerze.

Veseli nas, da smo izvedli vsaj štiri strokovne ekskurzije Popotne malhe. Zaključna ekskurzija zaradi premajhnega števila prijav ni uspela. Vse naše strokovne izlete je vodila gospa Maja Kos. Zahvaljujem se ji za strokovno vodenje in prijazno sodelovanje.

V tem letu se je število krožkov nekoliko zmanjšalo. Nekateri novoustanovljeni niso zaživeli v polnosti. V Tednu medgeneracijskega učenja smo se tesneje povezali z mladimi, sicer pa so vse leto potekale najrazličnejše oblike sodelovanja s šolami in vrtci.

Na novoletnem srečanju smo se spomnili vseh članov, ki so v letu 2015 praznovali okroglo obletnico, in jim izročili darila članic Ustvarjalnega krožka Trebnje. V kulturnem programu so sodelovali

otroci iz Vrtca Mavrica Trebnje, folklorna skupina Nasmeh in novonastala glasbeno-pevska skupina Brenkice pod vodstvom Valerije Rančigaj.

Kulturne prireditve je popestril profesor Jože Zupan, ki je v našo sredino pripeljal zanimive goste: pisatelja Slavka Pregla ter vrhunska ilustratorja Majo Kastelic in Petra Škerla. Na proslavi v počastitev slovenskega kulturnega praznika sta za kulturni del poskrbeli plesna skupina Mavrica in glasbeno-pevska skupina Brenkice. Na prireditvi v počastitev 8. marca in materinskega dneva so članice Ustvarjalnega krožka Šentrupert za vsakega udeleženca pripravile darilce. Program so popestrile članice plesne skupine Ajda ter glasbeno-pevske skupine Brenkice in otroci iz Vrtca Mavrica Trebnje.

Vesela sem, da Univerza postaja vedno bolj prepoznavna med občani vseh štirih občin.

Izobraževalni program so nam pomagale realizirati občine Mirna, Mokronog–Trebelno, Šentrupert in Trebnje, zato se jim iskreno zahvaljujem. Tudi na razpisu Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport nam je bilo dodeljenih nekaj denarnih sredstev. Zahvaljujem se članom upravnega odbora za konstruktivno sodelovanje pri načrtovanju programa, gospe Patriciji Pavlič – direktorici CIK Trebnje, Martini Podlesnik in ostalim delavkam CIK Trebnje za vso pomoč pri realizaciji programa ter vedno prijazen sprejem.

Posebna zahvala gre tudi animatorjem in mentorjem, ki delajo v krožkih.

Hvala tudi vam, drage članice in člani UTŽO, za obiske na delavnicah, za aktivno sodelovanje v krožkih in drugih oblikah druženja. Tako številčnih obiskov in tako dobrega sodelovanja si želimo tudi v bodoče.

Milica Korošec,
predsednica UTŽO Trebnje

1. POROČILO O DELU UTŽO V ŠTUDIJSKEM LETU 2015/2016

1.1 STATISTIČNI DROBNOGLED

V študijskem letu 2015/2016 je članstvo UTŽO sklenilo 248 oseb. Tudi letos je prevladoval ženski spol, saj je bilo vpisanih članic kar 213, članov pa 35.

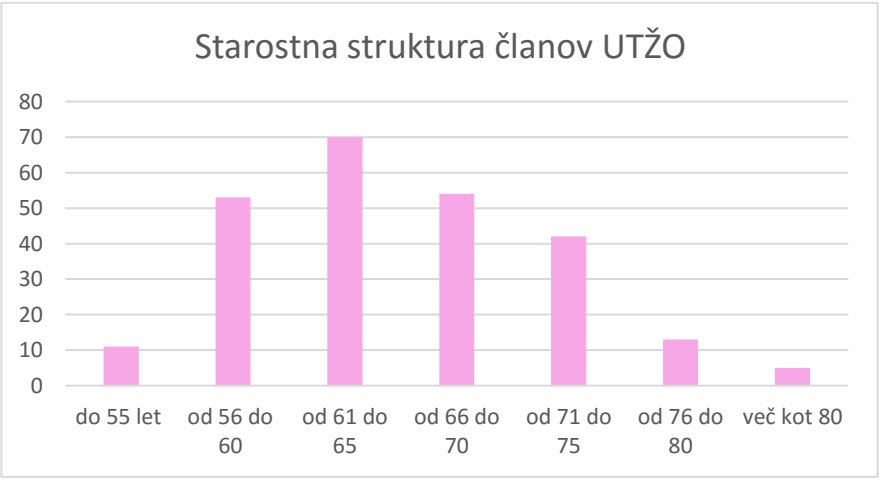

Povprečna starost članov UTŽO je bila 65 let. Največ članov je bilo starih med 61 in 65 let. V letošnjem letu je svoj okrogli jubilej slavilo 30 članov. 20 jih je praznovalo 60. rojstni dan, 70 let pa jih je dopolnilo kar 10.

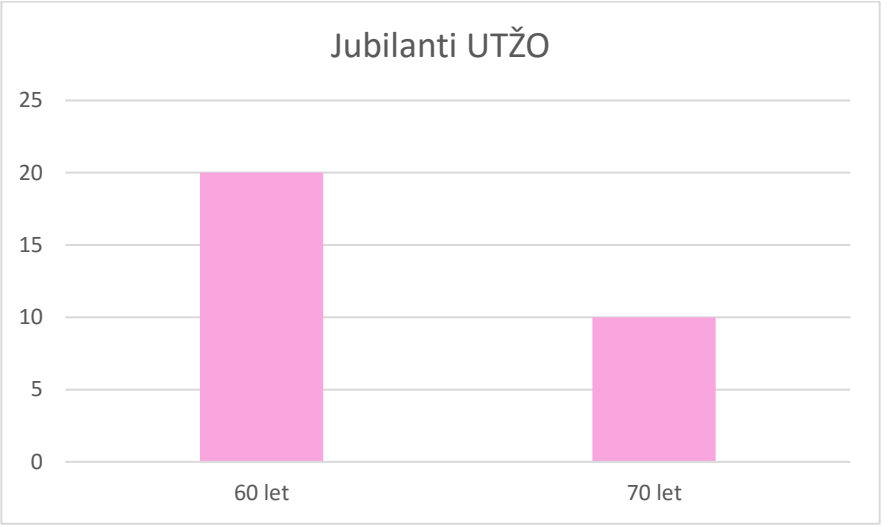

V spodnjem grafu lahko vidimo, da je skoraj polovica udeležencev UTŽO prihajala iz trebanjskega poštnega okoliša, sledili so udeleženci iz občin Mirna, Šentrupert, Velika Loka itd.

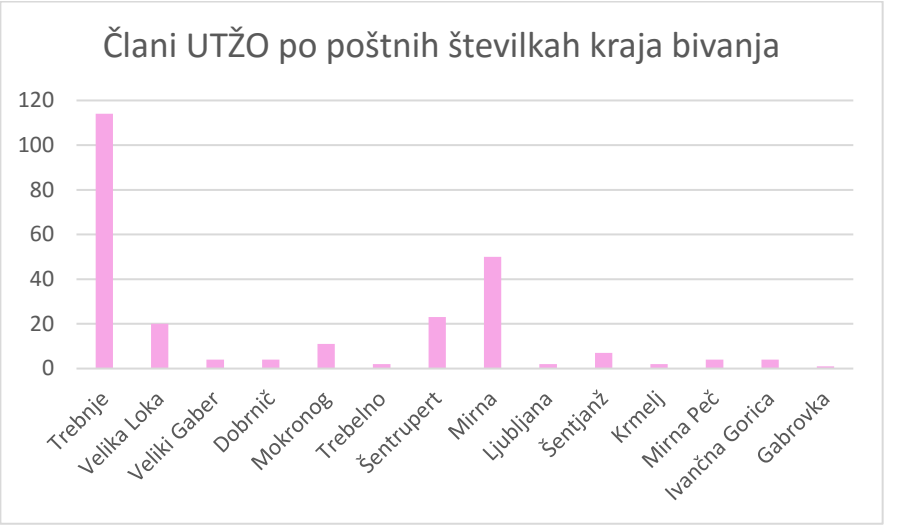

V grafu *Člani UTŽO po občinah* je prikazano število članov UTŽO po posameznih občinah. Največ članov, kar dobrih 57 %, je prihajalo iz Občine Trebnje, dobrih 20 % iz Občine Mirna, 9 % iz Občine Šentrupert, 5 % iz Občine Mokronog-Trebelno in 8 % iz ostalih občin (Ljubljana, Ivančna Gorica, Mirna Peč, Sevnica itd.).

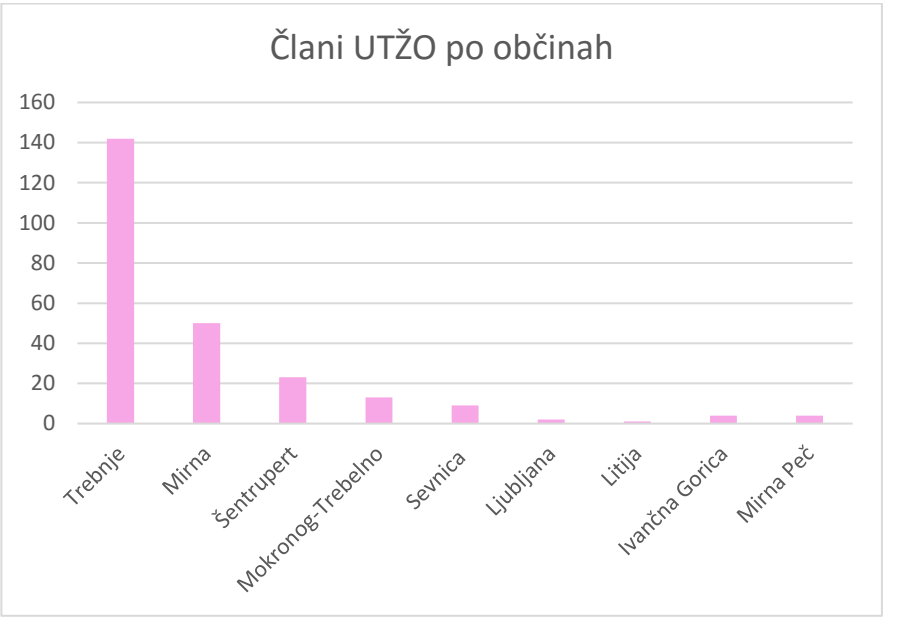

Najboljši del človekovega življenja so njegova mala, brezimena in pozabljena dela dobrote in ljubezni.

(W. Wordsworth)

2. ZADOVOLJSTVO ČLANOV – REZULTATI ANKETE

Tudi v letošnjem letu smo v okviru projekta *Izboljševanje kakovosti in učinkovitosti sistemov izobraževanja in usposabljanja* z anketo pridobili povratne informacije o zadovoljstvu članov UTŽO z vsebinami delavnic, z delom upravnega odbora in delavcev CIK Trebnje, ki so tesno povezani z dejavnostjo UTŽO.

Anketiranje smo razdelili na dva dela. V prvem smo spraševali po zadovoljstvu na delavnicah od oktobra do konca decembra, v drugem pa od januarja do aprila. V prvem obdobju je ankete izpolnilo 68, v drugem pa 42 članov UTŽO. Z rezultati ankete smo pridobili tudi veliko idej za delavnice v novem študijskem letu.

70,4 % udeležencev je bilo z vsebino delavnic zelo zadovoljnih oziroma zadovoljnih. Malo manj zadovoljni so bili le z eno delavnico. Tudi z delom upravnega odbora, UTŽO kot celote in z delom delavcev CIK Trebnje so bili člani zelo zadovoljni oziroma zadovoljni.

Delavnica, izvajalec	Zadovoljstvo	Št. odg.	%
Pravilno ločevanje odpadkov; Komunala Trebnje, Bojana Rebolj	☐ zelo zadovoljen	25	36,8 %
	☐ zadovoljen	23	33,8 %
	☐ nisem bil zadovoljen	0	0 %
	☐ nisem se udeležil	20	29,4 %
Jadranje okoli sveta; Olga in Srečko Pust	☐ zelo zadovoljen	19	27,9 %
	☐ zadovoljen	26	38,2 %
	☐ nisem bil zadovoljen	1	1,5 %
	☐ nisem se udeležil	22	32,4 %
Najpogostejša rakasta obolenja; Tina Mohar Hajnšek	☐ zelo zadovoljen	16	23,5 %
	☐ zadovoljen	28	41,2 %
	☐ nisem bil zadovoljen	4	5,9 %
	☐ nisem se udeležil	20	29,4 %
Naravni načini za krepitev imunskega sistema; Sanja Lončar	☐ zelo zadovoljen	35	51,5 %
	☐ zadovoljen	21	30,9 %
	☐ nisem bil zadovoljen	0	0 %
	☐ nisem se udeležil	12	17,6 %
Ekvador in Galapagos; Franci Horvat	☐ zelo zadovoljen	9	13,2 %
	☐ zadovoljen	32	47,1 %
	☐ nisem bil zadovoljen	5	7,4 %
	☐ nisem se udeležil	22	32,4 %

Kako se izogniti gripi in virusnim obolenjem; Tatjana Mrvič	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	16 35 1 16	23,5 % 51,5 % 1,5 % 23,5 %
Organsko trajnostno vrtnarjenje – s poudarkom na spomladanski pripravi tal in zgodnjem sajenju vrtnin; Marko Hočevar	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	8 32 6 22	11,7 % 47,1 % 8,8 % 32,4 %
Turčija; Janko Božič	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	16 15 2 9	38,1 % 35,7 % 4,8 % 21,4 %
Pomen razstrupljanja in razkisanja telesa: kateri organ je v našem telesu najpomembnejši; Suzana Uršič	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	10 18 2 12	23,8 % 42,9 % 4,8 % 28,6 %
Med nebom in zemljo – o svoji knjigi in doživetju ob udaru strele; Vera Vardjan	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	14 14 1 13	33,3 % 33,3 % 2,4 % 31,0 %
Refleksoterapija – samopomoč; Pavla Zupančič in Nada Tomažin Dokl	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	16 13 2 11	38,1 % 31,0 % 4,8 % 26,1 %
Igrivost vsestranskega pisatelja Slavka Pregla (proslava ob kulturnem prazniku); Jože Zupan, Slavko Pregl	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	15 14 1 12	35,7 % 33,3 % 2,4 % 28,6 %
Himalaja, Pakistan, Turkmenistan, Uzbekistan in Kirgizija; Julija Krajšek	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	21 15 0 6	50,0 % 35,7 % 0,0 % 14,3 %
Vrhunska ilustratorja Maja Kastelic in Peter Škerl (proslava ob dnevu žena); Jože Zupan	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	13 12 2 15	31,0 % 28,6 % 4,7 % 35,7 %
Samosprejemanje in delo na sebi; Sandi Dolinar	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	14 12 1 15	33,3 % 28,6 % 2,4 % 35,7 %

Vietnam; Igor Fabjan	☐ zelo zadovoljen ☐ zadovoljen ☐ nisem bil zadovoljen ☐ nisem se udeležil	21 19 0 2	50,0 % 45,2 % 0,0 % 4,8 %

Zadovoljstvo z **<u>načinom dela</u>** UTŽO Trebnje:

Delavnica, izvajalec	Zadovoljstvo	Št. odg.	%
Z delom celotne dejavnosti UTŽO Trebnje	☐ sem zelo zadovoljen ☐ sem zadovoljen	21 21	50,0 % 50,0 %
Z delom upravnega odbora UTŽO Trebnje	☐ sem zelo zadovoljen ☐ sem zadovoljen	21 16	56,8 % 43,2 %
Z načinom obveščanja o dogodkih	☐ sem zelo zadovoljen ☐ sem zadovoljen	25 17	59,5 % 40,5 %
S kakovostjo storitev na CIK Trebnje	☐ sem zelo zadovoljen ☐ sem zadovoljen	17 22	43,6 % 56,4 %

3. DELAVNICE IN KROŽKI V ŠTUDIJSKEM LETU 2015/2016

3.1 VSAK TOREK V MESECU

Naša torkova srečanja so stalnica. Dobimo se v predavalnici na CIK Trebnje, kjer pridno sodelujemo pri aktivnostih, poveznih z zanimivo temo.

Naše Popotne malhe – strokovne ekskurzije – je vodila turistična vodička Maja Kos.

Torkove delavnice smo razdelili na naslednja tematska področja:

- splošne teme,
- potopisna razvajanja,
- socialno-zdravstvene teme,
- Popotne malhe.

Vsebina letošnjih delavnic je prikazana v poglavjih 3.2 in 3.3.

3.2 DELAVNICE 2015/2016 IN NJIHOVA VSEBINA

13. oktober 2015	**Pravilno ločevanje odpadkov**; Komunala Trebnje, Bojana Rebolj	Naše okolje je naša skupna odgovornost, zato z ločenim zbiranjem odpadkov pokažimo, da nam je mar.
20. oktober 2015	**Jadranje okoli sveta**; Olga in Srečko Pust	Jadrati pomeni živeti z naravo. Naučiš se spoštovati sile narave, ki jim človeška volja in moč velikokrat nista kos.
3. november 2015	**Najpogostejša rakasta obolenja**; Tina Mohar Hajnšek	Pozorni moramo biti na kakršno koli bulico ali ranico, ki se pojavi kjer koli na telesu.
10. november 2015	**Naravni načini za krepitev imunskega sistema**; Sanja Lončar	Bolezen je odgovor na porušeno ravnovesje v organizmu. Bakterije, virusi, glivice so posledica in ne vzrok bolezenskih stanj.
17. november 2015	**Ekvador in Galapagos**; Franci Horvat	Ekvador šteje med deset najbolj raznolikih držav sveta. Galapaško otočje je nekaj posebnega zaradi svoje izoliranosti.
4. december 2015	**Kako se izogniti gripi in virusnim obolenjem**; Tatjana Mrvič	Osebna higiena je vedno pomembna, v času epidemij različnih bolezni še posebej pogosto umivanje rok.
8. december 2015	**Organsko trajnostno vrtnarjenje – s poudarkom na spomladanski pripravi tal in zgodnjem sajenju vrtnin**; Marko Hočevar	Na svojem vrtu želimo pridelati zdravo domačo hrano brez uporabe agrokemikalij in umetnih gnojil.
5. januar 2016	**Turčija**; Janko Božič	Turška kuhinja slovi kot ena boljših na svetu. Pokaditi pipo, popiti čaj ali kavo je v Turčiji postal družbeni trend.
12. januar 2016	**Pomen razstrupljanja in razkisanja telesa: kateri organ je v našem telesu najpomembnejši**; Suzana Uršič	Če skrbimo, da telo ni zakisano, se telo samo bori proti boleznim. Črevesje skrbi za to, da imunski sistem pravilno deluje.
26. januar 2016	**Med nebom in zemljo – o svoji knjigi in doživetju ob udaru strele**; Vera Vardjan	V knjigi *Med nebom in zemljo* Vera Vardjan izpove, kako je čudežno preživela.

5. februar 2016	**Refleksoterapija – samopomoč**; Pavla Zupančič in Nada Tomažin Dokl	Več tisočletij stara oblika masaže, pri kateri s pritiskanjem in masiranjem refleksnih con na stopalih in dlaneh vplivamo na sproščanje in ustvarjanje ravnovesja celotnega telesa.
16. februar 2016	**Igrivost vsestranskega pisatelja Slavka Pregla (proslava ob kulturnem prazniku)**; Jože Zupan, Slavko Pregl	Slavko Pregl je eden najbolj branih slovenskih pisateljev.
23. februar 2016	**Himalaja, Pakistan, Turkmenistan, Uzbekistan in Kirgizija**; Julija Krajšek	Zanimiv prikaz razmer in življenja v Siriji pred vojno in po njej.
8. marec 2016	**Vrhunska ilustratorja Maja Kastelic in Peter Škerl (proslava ob dnevu žena)**; Jože Zupan	Gostili smo vrhunska ilustratorja, ki se uvrščata med prve 4 Slovence, ki so med izbranimi ilustratorji z vsega sveta razstavljali v Bologni.
15. marec 2016	**Samosprejemanje in delo na sebi**; Sandi Dolinar	Misli so tiste, ki ustvarjajo – ne podcenjujmo jih. Pravo pot ubiramo, ko poslušamo svoje srce in dajemo vse od sebe, da ustvarimo blaginjo v sebi, v svojih čustvih in mislih.
22. marec 2016	**Vietnam**; Igor Fabjan	Vietnam je izrazito katoliška država. Pred 100 leti je bil francoska kolonija. Vietnamci so zelo delaven narod. Zanje so značilni klobuki, ki jim dajejo senco, ob dežju pa se spremenijo v dežnike.
3. april 2016	**Plesen – kateri so vzroki in kako lahko ukrepamo?**; Bojan Žnidaršič	Plesen najbolje uspeva v vlažnih prostorih, na primer na vlažnih zidovih, ometih, starih in slabše izoliranih stavbah ipd.

3.3 POPOTNE MALHE – STROKOVNE EKSKURZIJE

Oktober 2015	Planina pri Sevnici
November 2015	Čebelarstvo in lončarstvo Stanković
Januar 2016	Vipava
Marec 2016	Mojstrana

3.4 KROŽKI UTŽO 2015/2016

TREBNJE (CIK):

KROŽEK	ANIMATOR	MENTOR	ČAS	ŠT. UDE-LEŽ.	ŠT. UR
Angleščina II – začetni tečaj (prej I)	Darinka Dolenšek	Lea Udovč	četrtek, 7.30–9.00	13	30
Angleščina IV – nadaljevalni tečaj (prej III)	Zvonka Klasek	Lea Udovč	sreda, 7.45–9.15	6	30
Angleščina VI – nadaljevalni tečaj (prej V)	Martin Hočevar	Lea Udovč	ponedeljek, 8:30–10.00	8	38
Nemščina V – nadaljevalni tečaj (prej IV)	Zvonka Klasek	Anta Velečič	sreda, 9.30–11.00	6	30
Španščina V – nadaljevalni tečaj (prej IV)	Igor Zaplotnik	Nina Lončar	petek, 8.30–10.00	5	30
Likovno-ustvarjalni krožek Trebnje	Majda Miklič	Majda Miklič	sreda, 9.00–11.00	8	60
Klekljanje IV – nadaljevalni tečaj	Emilija Špendal	Martina Korošec	četrtek, 9.00–11.00	5	54
Klekljanje III – nadaljevalni tečaj (prej II)	Marja Hribar	Martina Korošec	torek, 7.00-9.00	6	60

Folklorna skupina Nasmeh	Stanka Jurak	Branka Moškon	četrtek, 9.00–11.00	20	95
Plesna skupina Ajda	Martina Korošec	Tanja Korošec	ponedeljek, 13.15–15.00	16	60
Plesna skupina Mavrica	Marija Šušteršič	Tanja Korošec	četrtek, 13.30–15.00	18	60
Zdrava rekreacija Trebnje I	Marija Mežnaršič	Marija Uhan	ponedeljek, četrtek, 17.00–18.00	21	63
Zdrava rekreacija Trebnje II	Marija Koželj	Marija Uhan	ponedeljek, četrtek, 16.00–17.00	19	56
Pohodništvo	Martin Hočevar	Viktor Uhan	druga sreda v mesecu	100	32 + 21
Zgodovina umetnosti skozi čas	Veronika Gričar	Andrejka Vabič Nose	četrtek, 9.00–11.00	6	30
Računalništvo Trebnje	Dragica Grubiša	Martina Podlesnik	petek, 9.00–10.30	9	30
Nordijska hoja	Martin Hočevar	Martin Hočevar	september–maj	13	44
Glasbeno-pevski krožek	Breda Hrovat	Valerija Rančigaj	torek, 11.00–12.30	9	80

V letošnjem študijskem letu je v Trebnjem potekalo pet jezikovnih tečajev: trije nadaljevalni tečaji angleščine in po en nadaljevalni tečaj nemščine in španščine. Ročne in umetniške spretnosti smo urili pri dveh krožkih klekljanja (Klekljanje III in Klekljanje IV). Kulturi, druženju in gibanju smo se posvečali pri desetih krožkih. Računalniško znanje smo izpopolnjevali pri računalniškem krožku.

Letos je delovalo 18 krožkov, najbolj obiskan je bil tudi tokrat pohodniški krožek s skupno kar 100 udeleženci.

MOKRONOG:

KROŽEK	ANIMATOR	MENTOR	ČAS	ŠT. UDE-LEŽ.	ŠT. UR
Likovne ustvarjalnice Mokronog	Milica Korošec	Ana Cajnko	petek, 17.00	7	60
Računalništvo Mokronog	-	Cvetka Sušin	pon., sreda 14.30	9	20

V Mokronogu sta potekala likovna delavnica in tečaj računalništva.

MIRNA:

KROŽEK	ANIMATOR	MENTOR	ČAS	ŠT. UDE-LEŽ.	ŠT. UR
Ročna dela Mirna	Marijana Povšič	Marijana Povšič	četrtek, 15.00–17.00	8	25
Aerobika Mirna	Marijana Povšič	Darja Krivec	ponedeljek, 18.00–19.00	13	21
Zdravilna zelišča Mirna	Marijana Povšič	Jože Kukman	četrtek, 15.00–17.00	16	8

Na Mirni so potekale tri delavnice: Ročna dela Mirna, Aerobika Mirna in Zdravilna zelišča Mirna.

ŠENTRUPERT:

KROŽEK	ANIMATOR	MENTOR	ČAS	ŠT. UDE-LEŽ.	ŠT. UR
Ustvarjalni krožek Šentrupert	Marija Jaklič	Silva Mežnar	sreda, 9.00–11.00	11	60

V Šentrupertu je potekal en krožek, in sicer ustvarjalni. Obiskovalo ga je 11 članic.

ŠENTLOVRENC:

KROŽEK	ANIMATOR	MENTOR	ČAS	ŠT. UDE-LEŽ.	ŠT. UR
Spoznavanje in uporaba zdravilnih zelišč Šentlovrenc	Francka Grošel	Jože Kukman	torek, 15.00–17.00	13	12

Krožka Spoznavanje in uporaba zdravilnih zelišč Šentlovrenc se je udeleževalo 13 članov UTŽO.

3.5 SREDINO MESEČNO POHODNIŠTVO

DATUM	KJE SMO PEŠAČILI?	ŠT. UDELEŽENCEV
6. 10. 2015	Pohod po Steklasovi poti od Šentruperta do Drage	48
11. 11. 2015	Pohod ob Martinovem dnevu od Kebla do Špičnika	56
9. 12. 2015	Pohod pred novim letom od Jordankala do Galaksije	51
13. 1. 2016	Pohod po Viridini poti od Stične preko Pristave do Šentvida	39
10. 2. 2016	Pohod po Kosovelovi kulturni poti od Sežane do Tomaja	37
9. 3. 2016	Pohod po dolini pod Poncami od Planice do Tamarja	47
13. 4. 2016	Pohod po Slomškovi poti od Žičke kartuzije do Nove Cerkve	39
4. 5. 2016	Pohod po Poti miru od Kluž do Bovca	41

V študijskem letu 2015/2016 je bilo organiziranih osem pohodov. Večinoma so bili izjemno dobro obiskani, največ pohodnikov – kar 56 – pa se je zbralo na pohodu ob Martinovem dnevu od Kebla do Špičnika.

4. POROČILA KROŽKOV

4.1 ANGLEŠČINA II – nadaljevalni tečaj

Nadaljevalni tečaj angleščine smo z veseljem obiskovali skoraj vsi slušatelji, ki smo se angleščine začeli učiti v prejšnjem letu. Na žalost sta zaradi bolezni manjkali dve lanski udeleženki, pridružili pa so se nam trije novi člani. Skupaj nas je bilo kar 12, kar je že majhen razred. Dobivali smo se ob četrtkih zjutraj.

Z učiteljico Leo Udovč smo nadaljevali po učnem načrtu, vmes pa razčistili še vse tisto, kar nas je zanimalo. Osvojili smo 2. lekcijo v učbeniku. Naučili smo se veliko novih besed, utrjevali slovnico in se trudili z domačimi nalogami. Čeprav napredujemo počasi, smo se veliko naučili. Večkrat smo se po predavanjih dobili še na kavici in klepetu.

Vsem je 30-urni tečaj minil prehitro in z veseljem se bomo v polnem številu zopet srečali jeseni.

Darinka Dolenšek

4.2 ANGLEŠČINA IV – nadaljevalni tečaj

V šolskem letu 2015/2016 nas je žal zapustila dotedanja animatorka Majda, tako se nas je pod vodstvom prijazne mentorice Lee Udovč zbralo samo 5 tečajnikov. Kmalu se nam je pridružil še Miro, ki je bil vpisan na III. stopnjo angleščine, a je ta zaradi premajhnega števila tečajnikov odpadla. Dobivali smo se vsako sredo med 7.30 in 9.00.

Obravnavali smo različne slovnične teme, kot so: *there is/are*, *there was/were*, krajevni predlogi, *Present Continuous Tense* (trdilni, nikalni, vprašalni stavki) in končnica *-ing*, *some/any*, številni in neštevni samostalniki, *how much/many*, *Going to Future* za načrte in napovedi.

Poleg knjige *Elementary Student's Book* in delovnega zvezka *Elementary Workbook* (*New English File*) nam je mentorica Lea prinesla še veliko dodatnega gradiva, s katerim smo bogatili besedni zaklad in utrjevali novo in že osvojeno slovnico. Razvijali smo vse jezikovne sposobnosti: slušno, govorno, bralno in pisno.

Domače naloge smo pisali pridno in vestno, kar se je poznalo tudi pri končnem preverjanju znanja v obliki testa.

30-urni tečaj smo tako uspešno zaključili vsi slušatelji. Uspeh smo proslavili v bližnjem lokalu ob kavici in rogljičku ter se dogovorili, da se jeseni oziroma prvo sredo v novembru 2016 ponovno srečamo – tokrat na nadaljevalnem tečaju Angleščina V.

Zvonka Klasek

4.3 ANGLEŠČINA VI – nadaljevalni tečaj

Nadaljevalni tečaj Angleščina VI je imel v šolskem letu 2015/2016 prijavljenih 8 slušateljev. Od 8 udeležencev so bila 4 dekleta in 4 fantje. Večinoma smo vsi dokaj redno obiskovali predavanja. Dogovorili smo se, da se bomo enkrat mesečno dobivali na kavici. Vsi si tudi želimo nadaljevati z izpopolnjevanjem obstoječega znanja angleščine na nadaljevalnem tečaju VII.

Večinoma smo utrjevali že znano snov, precej pa je bilo tudi novih tem, ki smo jih obdelovali po novem učbeniku, ki smo ga nabavili ob zaključku predlanskega leta. Ne vem, zakaj, ampak vedno znova nam največ preglavic povzročajo časi v angleški slovnici. Vsako leto je sicer malce bolje, vendar bo potrebno še nekaj treninga za še boljše izražanje preteklih dogodkov. To seveda ni nič nenavadnega, saj smo vsi že upokojeni in nam težave dela tudi spomin na pretekle dogodke, pa čeprav o njih razmišljamo v maternem jeziku.

Imeli smo isto mentorico kot prejšnja leta. Nas in naše znanje dobro pozna, zato je ne želimo zamenjati. Program je prilagodila našemu nivoju znanja, za katerega meni, da je primeren.

V letošnjem letu smo se učili o življenju v mestu in na deželi, o prometu in cestnih predpisih, opozorilih in prepovedih, učnih pripomočkih in izobraževanju, zaključili pa smo s poklici.

Kot vsako leto sta bili tudi letos naši najpomembnejši obšolski dejavnosti kavica in »čvek« v bližnjem lokalu, kjer se bomo glede na dogovor dobivali enkrat mesečno ob ponedeljkih tudi med počitnicami, da vsaj delno vzdržujemo »kondicijo« za naslednje šolsko leto. Kot v nekaj preteklih letih sta nas tudi letos obiskala Marcia in Don iz ZDA. Pomagala sta nam pri izvedbi medgeneracijskega učenja angleškega jezika z otroki iz vrtca.

Tudi v letošnjem letu nismo nabavili nobene dodatne literature, saj smo ugotovili, da nam bo učbenik, ki smo ga nabavili konec predlanskega šolskega leta, uspešno služil tudi naslednje leto. Takrat bomo obiskovali nadaljevalni tečaj Angleščina VII, pri katerem bomo utrjevali in nadgrajevali letos obravnavano snov.

Kljub temu da je sedanje število članov optimalno, se nam še vedno lahko pridružijo novi člani, katerih raven znanja angleškega jezika je primerljiva z našo. Zainteresirane zato vabimo, da se nam pridružijo v naslednjem šolskem letu. V učilnici sta prosta še dva stola.

Martin Hočevar

4.4 NEMŠČINA V – nadaljevalni tečaj

Tudi v šolskem letu 2015/2016 smo se zbrali vsi stari znanci razen Marije, ki je vlogo slušateljice zamenjala za vlogo varuške. Pridružil se nam je nov, simpatičen slušatelj Gorazd. Tako nas je bilo zopet 6. Pridno in vestno smo hodili na tečaj, utrjevali že pridobljeno znanje in pridobivali novega pod vodstvom odlične prof. Ante Velečič.

Srečevali smo se vsako sredo med 9.30 in 11.00. Predelali smo snov od šeste do vključno devete lekcije po knjigi *Deutsch perfekt 2*. Poleg knjige nam je prof. Anta prinašala še veliko dodatnega gradiva, med drugim smo tako spoznali tudi aktualne teme, kot je pojem »Nesthocker«. Beseda se uporablja za poimenovanje mladih ljudi, ki neobičajno dolgo živijo pri starših oziroma v tako imenovanem hotelu mama.

Slovnična struktura je bila tudi letos vse zahtevnejša, zato je bilo potrebno pridno vaditi in delati domače naloge. Tečaj smo zaključili s pisnim preverjanjem znanja in ga vsi tudi uspešno opravili.

Upamo, da se nam jeseni pridruži oz. vrne tudi Marija, ki smo ji na njeno željo dostavljali vse dodatno gradivo. Ker je naš Tomaž tudi predsednik DU Mirna in ima ob sredah še veliko drugih obveznosti, smo se dogovorili, da se jeseni srečujemo ob torkih ob 7.30.

Zvonka Klasek

4.5 ŠPANŠČINA V – nadaljevalni tečaj

Tečaj španskega jezika je potekal redno, enkrat tedensko dve šolski uri. S poukom smo pričeli v mesecu oktobru in zaključili konec aprila. Uporabljali smo učbenik in delovni zvezek, ki vsebuje različne vaje (predvsem smo se učili čase). Pouk smo popestrili s petjem znanih španskih pesmi, kar nas je še posebej navduševalo. S tečajem španskega jezika želimo nadaljevati v naslednjem študijskem letu.

Valerija Rančigaj

4.6 LIKOVNO-USTVARJALNI KROŽEK TREBNJE

Letošnje srečanje se je kot po navadi pričelo s sestankom in dogovorom o tem, kaj bomo delale v prihodnjem letu. Vse smo bile vesele, da smo se zbrale v enakem številu kot leto pred tem in da ni bilo »primanjkljaja«.

Na začetku smo postavile razstavo. Sicer nismo imele veliko gradiva, a bilo je zelo kvalitetno in zanimivo.

Na prvem rednem srečanju smo pričele z oblikovanjem mase Pardo. Zelo ustvarjalno in zanimivo delo – nikoli ne veš, kaj se ti bo prikazalo. Naučile smo se, kako se »obleče« kozarček ali lonček, da ga potem lahko uporabiš v različne namene – za okras ali kot uporaben predmet. Izdelale smo si tudi nekaj nakita, tako da za novo leto ni bilo težav z darili.

Da nismo samo delale in ustvarjale, so poskrbeli na Centru za izobraževanje in kulturo Trebnje in pripravili predavanje o kulturni dediščini, ki je bilo zelo zanimivo.

V okviru medgeneracijskega sodelovanja smo najprej medse sprejeli otroke iz vrtca in z njimi izdelovali novoletne voščilnice. Otroci so izredno ustvarjalni in marsikaj se lahko naučimo od njih, saj nimajo nobenih zavor in kompleksov. Njihovi izdelki so vedno vrhunski in unikatni.

Pred veliko nočjo so nas obiskali učenci četrtega in devetega razreda OŠ Trebnje; z njimi smo izdelovali pirhe. Nekateri so jih barvali, drugi so uporabili servietno tehniko, tretji pa kolaž. Vsi so bili izredno prijetni in ustvarjalni.

Kot vsako leto smo tudi letos barvale svilene šale za darila za jubilante, ki jih obdarimo vsako leto.

Izdelovanje voščilnic je že naša stalna praksa, zato je redno v programu. Vsako leto »pogruntamo« tudi kaj novega: novo tehniko, nove dodatke. Na keramičnih lončkih smo izdelovale mozaike iz samolepilnih alu ploščic in ustvarile različne motive. Najbolj zanimivo je bilo pri fugiranju mozaikov. Bile smo kot pravi pečarji in uspelo nam je.

Pod vodstvom gospe Irene Ziherl smo nato pričele z akrilnimi barvami slikati na platno. Izdelale smo čudovite slike, seveda z veliko pomoči mentorice, ki je že zelo priznana slikarka.

Za konec smo se lotile tudi kvačkanja. Gospa Olga Kunstelj nas je navdušila za uporabne kvačkane predmete in takoj smo se lotile dela. Izdelki so bili nekaj posebnega in bili so zelo lepi.

Sedaj nas je na krožku osem in nič ne bi imele proti, če se nam pridruži še kakšna članica. Nova moč in nove ideje vedno pridejo prav.

Majda Miklič

4.7 KLEKLJANJE III

Tečajnice smo opravile tretje leto tečaja klekljanja. Utrdile smo predhodno pridobljeno znanje in se obogatile z novim. Združile smo prijetno s koristnim, ohranile pristne in dobre odnose ter fizično in mentalno vitalnost. S svojimi izdelki smo razveselile sebe in tiste, ki smo jih obdarovale, ter doprinesle kanček k ohranjanju kulturne dediščine.

Marja Hribar

4.8 KLEKLJANJE IV – nadaljevalni tečaj

Naše druženje ni samo drsanje nitk in zbadanje punklja – izmenjujemo si tudi lepe misli in občutke ob prijetnem zvenu lesenih klekljev:

Martina Korošec, mentorica:

V dar klekljano čipko dala, ob njej pripis dodala: »Z ljubeznijo. Ko boš vse nitke, zanke, zavoje preštela, vedi, da sem te rada imela.«

Emilija Špendal, animatorka:

Nežna pesem klekljev v tihi zimski noči je balzam za mojo dušo, nežne bele nitke pa pletejo prijateljstvo za vedno.

Milojka Vitez, članica:

Martina mi je obljubila, da me bo v »penzionu« naučila pesem klekljev: klenk, klenk, klenk. Takrat se moje misli zbistrijo in srce umirijo.

Zdenka Rezelj, članica:

Klekljana čipka je najdragocenejša in estetsko najbolj dovršena ročna spretnost. Vesela sem, da sem kljub svoji invalidnosti lahko vključena v delavnico, kjer lahko uresničujem svoje sanje.

Martina Povše, članica:

Ob zvokih klekljev pozabim na vsakdanje tegobe, zvečer pa me zazibljejo v miren spanec. Klekljana čipka me napolni s pozitivno energijo, ki jo lahko delim tudi z drugimi.

Brigita Povhe, članica:

Sreča je, če se delo opravi. Tudi klekljanje je delo, ki me navdaja z veseljem in ponosom, hkrati pa me pomirja.

Emilija Špendal

4.9 FOLKLORNA SKUPINA NASMEH

»Nasmehovci« smo imeli kratke poletne počitnice. Ker smo v mesecu juniju 2015 sodelovali na prireditvi Čateška cvičkarija, s pevskim zborom Društva upokojencev Mirna nastopali v Gornjem Gradu in bili spremljevalci nagrajencev priznanj Občine Trebnje, smo imeli vaje vse do poletja. Še posebej prijetno in nepozabno je bilo 23. junija 2015, ko je naša folklorna skupina za svoje delo prejela priznanje Krajevne skupnosti Trebnje. Priznanje nam je v ponos, predvsem pa predstavlja odgovornost in spodbudo za nadaljnje delo.

Na povabilo Mojce Femec z JSKD OI Trebnje smo si ogledali državno srečanje odraslih folklornih skupin v Beltincih. V avgustu smo na dveh vajah utrjevali splet prekmurskih plesov, s katerim smo se v drugi polovici tega meseca predstavili na folklorni prireditvi *Na gaudi se dobimo* v Črni na Koroškem.

Zaradi pestrosti dogajanja v poletnih mesecih lahko rečemo, da smo v študijsko leto 2015/2016 zaplesali. To je bilo za nas posebno leto, saj smo v njem obeležili 10 let delovanja.

Naše prvo vsakotedensko četrtkovo srečanje se je pričelo štiriindvajsetega septembra. Kot vsakič smo se tudi tokrat ob svoji spoštovani mentorici Branki Moškon zbrali veseli, z željo po spoznavanju in učenju novih ljudskih plesov in pesmi. Za popestritev sta z vključitvijo v skupino poskrbela godca Ignac Škoda in Janez Janežič.

Naše vaje so enkrat mesečno obogatili otroci iz skupine Metulji iz Vrtca Mavrica Trebnje, s katerimi smo skupaj plesali in se naučili ples sotiš. Tudi srečanja s stanovalci DSO Trebnje na njihovih rojstnodnevnih praznovanjih so obogatila naše delo. V veliko zadovoljstvo so nam bili nastopi. S plesom in pesmijo smo se dvanajstkrat predstavili na različnih prireditvah in dogodkih v domačem kraju in izven njega. Sodelovali smo na srečanju odraslih folklornih skupin v Mokronogu in prejeli srebrno priznanje. Tudi godci naše skupine so postali prepoznavni. Trikrat so se odzvali povabilu in s svojim igranjem razveseljevali obiskovalce na različnih dogodkih.

Celoletno ustvarjanje smo ponosno zaokrožili s prireditvijo v Kulturnem domu Trebnje.

Ob 10. obletnici delovanja smo z družinskimi člani, s prijatelji, z nastopajočimi in gosti delili svoje zadovoljstvo, veselje do plesa in petja ljudskih plesov in pesmi ter hvaležnost izrekli vsem, ki nas pri našem delovanju podpirajo.

Vsi člani skupine Nasmeh si želimo, da bi se v svojem tretjem življenjskem obdobju družili in plesali še vrsto let. Naša plesalka Tilka Gorenc je eno izmed svojih pesmi namenila naši skupini. V njej je zapisala: »Ples Nasmeha naj nikoli ne preneha.«

Stanka Jurak

ŽE DESET LET VSAK ČETRTEK Z NASMEHOM

Četrtek dopoldne ob 9. uri:

že pred vhodnimi vrati telovadnice Centra za izobraževanje in kulturo Trebnje zaslišim glasove, smeh … Ko stopim v garderobo, je tu pravi živžav. Člani folklorne skupine Nasmeh si imamo toliko za povedati! Odpravimo se v telovadnico. Tu se ponavadi v krogu zberemo ob Ivanki in Stanki, ki imata za nas vedno kakšne informacije: treba se je dogovoriti o vajah, nastopih, financah … Ko naša mentorica Branka Moškon v roke vzame tamburico in nam da navodila, začnemo z vajo. Naši godci Ivan, Stane, Nace, Stane in Janez zagodejo in že se gibljemo v ritmu glasbe, prehajamo iz polkroga v krog, pa v pare, v vrste, vmes zapojemo in se nasmihamo. Ko glasba utihne, se zadovoljno nasmehnemo in prisluhnemo mentorici.

Seveda se zgodi, da smo nerodne, da se takoj ne znajdemo, in potrebnih je veliko ponovitev. Tedaj se spogledamo, se nasmehnemo, z nami pa se nasmehne tudi mentorica Branka, saj nas razume. Ve,

da uživamo v njenih plesnih predstavitvah, da se veselimo učenja novih korakov ob čudovitih ljudskih melodijah in da plešemo s srcem.

Dve uri prehitro mineta. Ko drug za drugim polni dobre volje in nove energije odhajamo, se že veselimo naslednjega četrtka. Tako se družimo že deset let.

Sonja Nahtigal

4.10 PLESNA SKUPINA AJDA

Plesalke plesne skupine Ajda smo v iztekajočem se šolskem letu osvojile kar nekaj novih plesov. Z njimi smo se kar nekajkrat predstavile širši javnosti. Vsak nastop, ki smo ga izvedle, je imel svojevrsten čar, predvsem pa nam je omogočil, da pokažemo, kaj vse se še lahko naučimo. Priznavamo, da imamo najraje živahne ritme, čeprav se nam na začetku zapletajo noge. Ko pa so plesni koraki osvojeni, je zadovoljstvo na višku. Ob glasbi in plesu ni časa za črne misli.

V posebno zadovoljstvo nam je tudi nastopanje z našimi najmlajšimi plesalci. Kar nekajkrat smo se zbrale v Vrtcu Mavrica Trebnje, kjer smo s skupino Sončni žarki, z Radojko in Žigom vadile plese za nastope.

Pravo doživetje je videti radost in razigranost malčkov, ko se v dnevnem prostoru zberemo, da vadimo za nastop. Dokler otroci sedijo v svojem kotu, so razigrani, ko pa stopijo z nami v krog, se jim na obrazu (pa ne samo njim – tudi nam) narišeta zaskrbljenost in negotovost. Vse to plesna glasba hitro razblini in z vsem užitkom se predamo plesu.

Pesmici oziroma plesa *To je tista muha* in *Mat' potico pečejo* sta nas tako prevzela, da smo si z njima upali nastopiti na prireditvi ob dnevu žena v Centru za izobraževanje in kulturo ter na dobrodelnem koncertu Vrtca Mavrica Trebnje.

Martina Korošec

4.11 PLESNA SKUPINA MAVRICA

Plesalke plesne skupine Mavrica se lahko pohvalimo, da je za nami pet let delovanja. Ko se oziramo na pretekla leta, z veseljem ugotavljamo, da so se nam v tem času izpolnile do tedaj neuresničene sanje: plesati, plesati, plesati. Koliko plesov smo spoznale, osvojile in plesale! Pa koliko štetja plesnih korakov je bilo ob učenju, smeha ob napakah in veselja ter ponosa, ko so plesni koraki prišli v noge! Res drži trditev: Vse se zmore, če se hoče.

Skupino sestavlja osemnajst plesalk, ki smo pod mentorstvom gospe Tanje Korošec vadile enkrat tedensko po dve šolski uri. Sestajale smo se ob sredah v telovadnici CIK, kjer nas je mentorica z glasbenimi posnetki vabila k utrjevanju že naučenih plesov in nas z nasmehi in spodbudnimi besedami učila novih.

Program dela letošnjega šolskega leta je bil prilagojen peti obletnici delovanja skupine, saj smo ta jubilej želele proslaviti. Tako smo 29. marca ob 9. uri v avli CIK pripravile proslavo, na kateri smo predstavile sklope plesov, ki jih plešemo. Zaplesale smo Bachove cvetne plese, slovenske ljudske plese ob spremljavi harmonikarja Tonija Gracarja, plese drugih narodov in belokranjske ljudske plese. Plesni program sta obogatili tudi folklorna skupina Nasmeh in plesna skupina Ajda, vokalno-instrumentalna skupina Brenkice pa je z

ubranimi glasovi ob spremljavi kitar nežno pobožala dušo in srce. Prireditev je v mavričnem razpoloženju vodil Luka Bregar.

S ponosom se oziramo na prehojeno pot in s pričakovanjem zremo v prihodnost.

Marija Šušteršič

4.12 ZDRAVA REKREACIJA TREBNJE I in II

Tudi v študijskem letu 2015/2016 smo imeli zaradi velikega interesa dva krožka Zdrava rekreacija Trebnje: I in II. S krožkoma smo pričeli 28. 9. 2015, zaključili pa ju bomo konec meseca maja ali v začetku junija z zaključnim izletom. Vadba poteka v telovadnici CIK Trebnje dvakrat tedensko (ob ponedeljkih in četrtkih) od 16. do 17. ure in od 17. do 18. ure po začrtanih ciljih, pri čemer upoštevamo tudi želje in potrebe udeleženk.

Za splošno ogrevanje izvajamo gimnastične vaje z različnimi zamahi rok in nog, z odkloni ter dvigovanjem trupa in bokov. Za vzdrževanje kondicije, gibljivosti sklepov in mišične moči izvajamo raztezne vaje in vaje za pravilno držo, za krepitev mišic, za stabilizacijo hrbtenice in medenice. V vadbo vključujemo elastični trak, uteži, ki smo si jih izdelale same, in palice, ki smo jih nabavile z lastnimi sredstvi že v preteklem študijskem letu. Vse skupaj občasno »obogatimo« še z ravnotežnimi blazinami. Vadbo zaključimo z vajami za umirjanje in ohlajanje ter z vajami za ravnotežje.

Mentorica Marija Uhan nas celo uro vzpodbuja in usmerja, da vaje pravilno izvajamo. Ves čas nas pri izvajanju vaj opozarja tudi na pravilno dihanje. Na koncu ure, ki običajno mine prehitro, čeprav prepotene in utrujene, poskočno zapustimo telovadnico.

V tem letu je bilo v oba krožka skupno vpisanih 40 članic UTŽO. Udeležba na posameznih srečanjih je nihala. Zlasti v skupini II se je osip pričel v pomladnih mesecih. Zato apeliramo na člane UTŽO, da se v prihodnje h krožku prijavijo le tisti, ki ga bodo tudi redno obiskovali.

Zahvala gre Centru za izobraževanje in kulturo Trebnje za brezplačno uporabo telovadnice.

Marija Mežnaršič in Marija Koželj

4.13 POHODNIŠTVO

a) POHOD PO STEKLASOVI POTI OD ŠETNRUPERTA DO DRAGE

Naš prvi pohod se je začel na prvi dan študijskega leta, v torek, 6. 10. 2015, v Šentrupertu. Za ta pohod smo si izbrali prvi del Steklasove pohodne poti. Pot se imenuje po profesorju Ivanu Steklasi, ki je napisal zgodovino Župnije Šentrupert.

Po končani otvoritveni slovesnosti novega šolskega leta smo se izpred Osnovne šole dr. Pavla Lunačka odpravili na pot. Preko polj, imenovanih Povnica, smo šli na Križev pot in naprej na Veselo goro. Med potjo skozi polja nam je vodnik Viki razložil, kateri hribi obdajajo šentrupersko dolino. Pri Baragovi graščini, kjer sta kmečki muzej in muzej viteza Janeza Kamniškega, je bil prvi žig te poti.

Nadaljevali smo do Cerkve sv. Frančiška Ksaverija in si jo ogledali. Naprej nas je pot vodila mimo gradu Škrljevo, ki je bil nekoč v lasti kneginje Eme Krške. Spustili smo se v vas Ravnik, kjer smo videli zanimive skulpture. Preko zaselka Ostrež smo se povzpeli do vinske gorice Apnenik, od koder je lep razgled na šentrupersko dolino.

Pot se je nadaljevala mimo zaselka Koromandija na Okrog. Tu smo se ustavili na turistični kmetiji Pri Vidi. Vida je tudi naša članica. Postregla nam je z borovničevcem, čajem in kavico. Ob tem smo imeli tudi čas za malico. Medtem se je vreme začelo slabšati, pričelo je deževati. Šli smo še do Cerkve sv. Barbare, pri kateri se je nahajal tudi drugi žig te poti.

Pot smo nadaljevali proti vinski gorici Zadraga, kjer smo se na povabilo Marjane in Braneta ustavili v njuni zidanici. Postregla sta nam s prigrizkom in pijačo. Nato smo se spustili mimo vinogradov v vas Draga, do turistične kmetije in ribogojnice Možina, kjer je bil še tretji žig. Tu smo imeli tudi zaključek. Po končanem kosilu smo se še malo družili in izmenjali vtise s poti, nato pa je pripeljal avtobus in nas odpeljal v Šentrupert.

Zbor pohodnikov pred OŠ dr. Pavla Lunačka za prvi pohod v študijskem letu 2015/2016 po Steklasovi pohodni poti.

Okolica Šentruperta je obdana z vinorodnimi griči, na katerih stojijo bogate zidanice.

Julij Jaklič

b) POHOD OB MARTINOVEM DNEVU OD KEBLA DO ŠPIČNIKA

Letos nas ni bilo strah vremenskih napovedi, saj je bilo za 11. 11. 2015 napovedano zelo lepo vreme – takega smo skozi celoten pohod tudi imeli. Letošnji pohod je bil nekaj posebnega, saj je bilo nanj prijavljenih kar 57 pohodnikov. Dekleta so se morala posebej potruditi, da so nam priskrbela dovolj velik avtobus, ki bi vse pohodnike lahko odpeljal na ta pohod, ki je tradicionalno najbolje obiskan.

Tokratni Martinov pohod nas je peljal do vinskih goric na severozahodnem delu Slovenskih goric ob meji z Avstrijo – dosedanji so bili vedno po vinorodnih gričih Dolenjske.

V Svečini smo se postavili v pohodniško kolono in se za mentorjem podali mimo gradu iz 17. stoletja, kjer smo si ogledali nekaj znamenitosti na zunanji strani. Iz Slatinskega Dola smo se povzpeli do turistične kmetije Jarc, kjer je bil postanek za prvo okrepčilo. Na drugi strani doline smo lahko opazovali avstrijske vinograde, ki se niso posebej razlikovali od naših.

Po kratkem pohodu smo prispeli do Vinogradniškega muzeja Kebl. Tam smo si ogledali muzej v stari viničarski hiši in gospodarskem poslopju. Lahko smo primerjali, kako so vino pridelovali na tem področju in kako na Dolenjskem. Tu smo srečali tudi razigrano skupino štajerskih upokojenk, s katerimi smo skupaj zapeli.

Ko se srečajo štajerski in dolenjski upokojenci, brez lepih slovenskih pesmi ob kozarčku dobrega vinca pač ne gre.

Pot nas je nato vodila mimo avstrijskih zidanic naprej proti vasici Špičnik, kjer smo si najprej ogledali čudovit pogled na srčno cesto med vinogradi, nato pa smo pohod zaključili z Martinovo pojedino ob dobri kapljici na turistični kmetiji Dreisiebner. Tam smo si ogledali tudi enkratno vinsko klet in se po srčni cesti med vinogradi spustili do avtobusa, ki nas je s predvidenim postankom pri gostišču Hochkraut pri Celju varno, toda precej pozno pripeljal do doma.

Pohoda se je udeležilo tudi 5 novih pohodnic in pohodnikov. Trend zanimanja za pohodniški krožek narašča, kar je zelo razveseljivo, saj bomo v prihodnje z lahkoto napolnili avtobus. Skupno je sedaj na seznamu pohodniškega krožka vpisanih 93 članov, kar je zelo vzpodbudno.

Spust pohodnikov po srčni cesti od turistične kmetije Dreisiebner do avtobusa.

Martin Hočevar

c) PREDNOVOLETNI POHOD OD JORDANKALA DO GALAKSIJE

Malo pred iztekom leta 2015 smo si v okviru Univerze za tretje življenjsko obdobje nabrali še nekaj kilometrov poti in prikupnih spominov. Decembrski pohod smo pričeli na Jordankalu pri Mirni Peči. Iz avtobusa smo izstopili pred hišo, kjer je bil rojen Lojze Slak, legenda diatonične harmonike.

Zbor pohodnikov pred rojstno hišo Lojzeta Slaka v Jordankalu na začetku pohoda.

Nepričakovano smo se srečali z njegovo sestro, ki nam je pomahala v pozdrav. Pot nas je vodila čez Šmaver, obcestno naselje med vinogradi in zidanicami vzhodno od Dobrniča. Razgled na okoliške kraje sta nam sicer preprečevali megla in nizka oblačnost, a zato nismo bili preveč slabe volje. Prvi postanek smo imeli pri Jarčevih, kjer sta nam Stane in Majda postregla s svežimi kifeljčki, kavo, toplim čajem in kuhanim vinom.

Pod vodstvom Staneta Jarca smo hojo nadaljevali po blatni kolovozni poti in prispeli do Trebnjega vrha (581 m), ki je zaradi lahkega in hitrega dostopa precej obiskan. V vasici Vrhtrebnje stoji Cerkev sv. Jakoba, zgrajena leta 1525, ki je bila zadnjih letih deležna tudi temeljite prenove. Na pročelju cerkve je vgrajen doprsni kip dr. Alojzija Šuštarja. Na razgledni točki nad Vrhtrebnjem je zgrajeno kamnito obeležje z bronastim reliefom Slovenije, na katerem so prikazani pomembnejši slovenski kraji, višji vrhovi in potek 15. poldnevnika preko slovenskega ozemlja. Nad obeležjem 15. poldnevnika stoji lovski dom Lovske družine Trebnje, v bližini pa dom Planinskega društva Trebnje.

Prvi postanek pri Majdi in Stanetu, ki sta nas bogato pogostila.

Po krajšem postanku smo pot nadaljevali čez vas Vrhtrebnje v dolino Temenice do Trebnjega in naprej do Galaksije, kjer so nam prijazni gostinci postregli s kosilom. Obiskala sta nas celo Božiček in Snežinka ter vsakega izmed nas obdarila. Polde je poskrbel za še bolj veselo razpoloženje, ko je zaigral na harmoniko. Preden smo se razšli, smo letu v skorajšnje slovo skupaj zapeli še nekaj pesmi.

Na koncu seveda ni manjkal Božiček, ki je pridne pohodnice in pohodnike obdaril.

Milica Korošec

d) POHOD PO VIRIDINI POTI OD STIČNE PREKO PRISTAVE DO ŠENTVIDA

Druga sreda v mesecu. Prva v koledarskem letu 2016 za pohodnike UTŽO Trebnje. V avtobus smo vstopali kar precej premraženi, kajti zunaj je bilo -11 stopinj. Prvi pohodniki so vstopili v Mokronogu, zadnji v Šentlovrencu. Takoj nato sta nas pozdravila Viki in Martin. Prvi nam je predstavil osnovne podatke o Viridini poti in o sami Viridi, drugi pa organizacijske podrobnosti.

Pot se imenuje po vojvodinji Viridi Visconti, rojeni leta 1351, ki je živela na Pristavi nad Stično in je bila velika dobrotnica stiškega samostana. Virida je bila soproga habsburškega vojvode Leopolda III., ki je vodil večino naše dežele. Na Pristavi je živela po moževi smrti leta 1386 do svoje smrti leta 1407. V zimskem času le pojdimo v knjižnico, izposodimo si knjigo Ivana Janežiča z naslovom *Gospa s Pristave* in izvedeli bomo marsikatero zanimivo podrobnost iz Viridinega življenja.

Naša pot se je pričela v Stični. Ogledali smo si čudovite jaslice v Cerkvi Žalostne Matere Božje, ki je del cistercijanskega samostana. V bližini je tudi trgovina z različnimi zelišči, kjer nadaljujejo delo patra Simona Ašiča.

Preden smo se pričeli vzpenjati proti Mekinjam in Lavričevi koči na Gradišču, smo naredili nekaj vaj za lažjo hojo. Med potjo nam je Viki povedal veliko zanimivih stvari o kraju Vir pri Stični, ki je znan po številnih arheoloških najdiščih, predvsem po gomilah iz halštatske dobe. Cvinger predstavlja eno največjih železnodobnih gradišč na Slovenskem. Tu je tudi izvir Virskega potoka, v katerem je naravoslovec Scopoli našel mlade zmaje in jih kot človeške ribice prvi predstavil Evropi.

Na Gradišču nas je pričakovala sicer zaprta, a lepo urejena Lavričeva koča.

Postanek za malico smo imeli pri Lavričevi koči. Prijetno presenečeni smo bili nad tem, kako urejeni sta zunanjost koče in njena okolica. Občudovali smo iz lesa izklesan lik Krjavlja z napol presekanim hudičem in različne stole, na katerih smo za krajši čas tudi posedeli. Na velikem kupu skal nam je Viki pokazal pravilni način plezanja in hoje po nevarnih poteh. Pri koči je tudi prostor z otroškimi igrali, malo višje na planjavi pa velik šotor za prireditve. Na Gradišču stoji cerkvica sv. Nikolaja. Kraj je privlačen tudi za številne jamarje.

V Metnaju se začenjajo znaki Viridine poti. Simbol Metnaja, požrešna kača, je povzet po grbu vojvodinje Viride Visconti. Pot nas je peljala delno po asfaltu, delno po gozdu in košenicah. Postajalo je vse topleje, sonce je prijetno sijalo. Pohodniki smo bili dobro razpoloženi.

Prostor za piknike na Pristavi.

Kmalu smo prišli do gotske cerkvice sv. Lamberta. V njeni bližini je nekoč stal gradič vojvodinje Viride Visconti. Danes so vidni samo še ostanki obzidja. Virida je bila mati Ernesta Železnega, zadnjega koroškega vojvode, ki je bil po slovenskem običaju ustoličen na Gosposvetskem polju. Z obzidja smo opazovali Kamniške Alpe, Storžič in celo Triglav, ki so bili beli od snega. Zdelo se nam je, da so tako blizu, da se jih lahko dotaknemo z rokami. Zares krasen pogled! Na Pristavi imajo tudi prostor za piknike, ki ga je mogoče najeti, poleti pa izletniki lahko prespijo na kozolcu. Na izletniški kmetiji Okorn smo imeli dobro kosilo.

Po kosilu nas je čakala še dobra ura in pol hoje do Šentvida. Naenkrat nas je vznemiril hrup motorja, opazili smo stezo za motokros. Med potjo je gospa Anica predlagala, da povadimo za nastop na šentviškem pevskem taboru. Dirigirala nam je pesem *V dolini tihi*. Ko smo prispeli do prostora, kjer poteka vsakoletni pevski tabor že od leta 1970 dalje, smo bili nekako razglašeni. Pevski tabor gosti pevce iz Slovenije in zamejstva. V okolici osnovne šole je postavljena svojevrstna in zanimiva galerija kipov Petra Jovanoviča.

Polni vtisov o vasicah in neokrnjeni naravi, zadovoljni in dobrovoljni smo se iz Šentvida peljali proti domu. Preden so prve pohodnice izstopile, nas je Viki pozdravil in nam zaželel vse dobro do naslednjega pohoda v mesecu februarju, in sicer po Kosovelovi poti.

Pavla Gliha

e) POHOD PO KOSOVELOVI KULTURNI POTI OD SEŽANE DO TOMAJA

Veliko nas je bilo v dilemi, kako bomo tri ure hodili po kraškem svetu v dežju, snegu in burji. Po zadnji vstopni postaji v Šentlovrencu nas je 39 neustrašnih pohodnikov pozdravil vodnik Viktor.

Pot po avtocesti mimo Ljubljane in Postojne do Sežane je hitro minila. Kratek postanek smo naredili le na obcestnem počivališču Ravbarkomanda. V Sežani nas je pred Ljudsko univerzo, ki je upraviteljica spominske sobe Srečka Kosovela, pričakala prijazna vodička. Popeljala nas je v drugo nadstropje, kjer smo si ogledali krajši film in Kosovelovo rojstno sobo. Kmalu po njegovem rojstvu se je družina preselila v Pliskovico na Dolenjem Krasu, vendar tam niso ostali dolgo. Leta 1908 so se naselili v Tomaju, kjer so živeli v šoli, kasneje pa so si tam zgradili hišo. Kosovel je svoj spis prvič objavil pri enajstih letih v otroškem listu *Zvonček*. V spisu opisuje Trst. V njegovih poznejših delih so prevladujoči motivi kraške pokrajine, upodobitev ljubezni do matere in dekleta, izpovedi, v katerih se oglaša slutnja smrti. Veliko pesmi govori o družbenih krivicah, o mračni usodi Evrope in o neizogibnosti revolucionarne preobrazbe sveta.

Spomenik Srečku Kosovelu v Sežani.

Latnik evropskega prijateljstva v Pliskovici.

Srečko Kosovel je kljub kratkemu življenju pisal tudi pesmi za otroke in mladino, vendar v manj dramatični luči. Bil je otrok kraške zemlje, njenih borov in brinja. Umrl je leta 1926, star komaj 22 let.

Čas in oblačno vreme sta nas priganjala, da smo se podali na pot. Začeli smo ob vznožju hriba Tabor (484 m), kjer se začne tudi gozdna

učna pot. Na vrh se nismo povzpeli, saj je v daljavi nekajkrat zagrmelo. Kmalu smo prišli do razgledišča, od koder se nam je odprl lep pogled na Kras, na delček Sežane. Videli smo kopasti stožec Vremščice (1027 m), ki Kraševcem pove, kakšno bo vreme. Levo smo videli gologlavo plešo Nanosa, ki se prevesi v Trnovski gozd, Čaven ter kraško planoto z vasmi Šmarje, Tomaj, Avbar, Štanjel in Tabor na Vrheh. Pot smo nadaljevali ob avtocestni ograji, pred seboj pa smo že videli začetek predora. Strumno smo jo ubrali po makadamski cesti, ki je nekoč povezovala Sežano z Vrhovljami, in prispeli v vas Šmarje pri Sežani. Pot nas je naprej vodila skozi vinograde brez zidanic do vasi Križ. Zanimiva je pot skozi borov gozd, kjer so še vidni strelni jarki s soške fronte.

V vasi Tomaj nas je čakal avtobus, kjer smo odložili nahrbtnike in opremo. Peš smo se odpravili h Kosovelovi domačiji, zgrajeni leta 1925, nekaj mesecev pred Srečkovo smrtjo. Pričakala nas je prijazna skrbnica domačije, gospa Dragica. Po izčrpni obrazložitvi in ogledu Kosovelove zapuščine smo se odpravili na bližnje pokopališče, kjer je pesnik pokopan. Na grobu smo prižgali svečko, naša pohodnica Pavlina pa je na grob položila šopek zvončkov z dolenjskih gričev. Pavlina nam je tudi pripravila in natisnila izbor petih njegovih pesmi, ki smo jih recitirali na njegovem grobu.

Kosovelova pot, dolga tri ure hoda, nam je dala dovolj časa za razmislek o življenju in delu velikega pesnika Krasa.

***

Moja bolečina je ponosna in molčeča in bolj nego ljudje jo razumejo bori na gmajni in brinovi grmi za skalami.

(S. Kosovel: Rad bi povedal)

***

In še zaključek: z avtobusom smo se peljali v osrčje kamnitega Krasa, v vas Pliskovica, tik ob slovenski zahodni meji. Tudi tukaj je spominska plošča, ker je mladi Kosovel tu preživel dve leti svojega otroštva, saj se je morala zavedna družina po kazni preseliti v »izgnanstvo«. Kosovelov oče namreč v Sežani ni želel poučevati v tujem jeziku in je bil zaradi nepokorščine prerazporejen na šolo v majhni, odročni vasi Pliskovica. Vas je obdana z vinogradi, v katerih uspeva trta refošk, iz katere dobimo žlahtno, rubinasto rdeče kraško

vino teran. Na osrednjem vaškem trgu je stavba – sedež – krajevne skupnosti. Zanimiv je *Latnik evropskega prijateljstva* z imeni 26 držav in državnimi simboli. Vsaki državi pripada ena, ob latniku posajena vinska trta. Kot zadnji je posajen trs modre kavčine, potomec 400 let stare trte z mariborskega Lenta.

Prijazno so nas sprejeli na obnovljeni domačiji Petelin-Durcik, kjer so nas pogostili s kraškimi dobrotami. S polnimi želodci, odžejani in s suhimi oblačili smo se z avtobusom vrnili domov.

Kras smo zapustili polni lepih vtisov in prijetnih spominov. Posebno pohvalo in zahvalo za prijetno preživet dan si je nedvomno prislužil naš vodič Viktor, ki je z vodenjem in organizacijo poskrbel, da ta dan še dolgo ne bo šel v pozabo.

Jože Klemenčič

f) POHOD PO DOLINI POD PONCAMI OD PLANICE DO TAMARJA

Ko sem prebrala tole vest, sem pri sebi sklenila, da na ta pohod pa grem. Naj EMŠO rogovili, naj se sklepi upirajo, pa še odvečne kilograme bom morala nesti s seboj.

V Planici sem bila pred davnimi leti. Z vlakom so nas osnovnošolce z Mirne odpeljali do Rateč. Takrat je še vozil vlak. Spomnim se snega, ki smo ga gazili po poti do skakalnice. Eden glavnih skakalcev je bil Janez Polda. Kako daleč je že to!

V sredo, 9. marca 2016, je poln avtobus odpeljal pohodnike UTŽO Trebnje. Sedeminštirideset nas je bilo. V navodilu je pisalo, da moramo biti primerno obuti, oblečeni, opremljeni z malico v nahrbtniku in s pohodnimi palicami. Zadnje pohodnice smo vstopile v Šentlovrencu. Martin, ki je animator pohodniškega krožka, me je navdušeno pozdravil in mi povedal, da sem dobitnica nagrade. Ja? Kakšne? Napisala boš prispevek o današnjem pohodu!

Prisluhnili smo Viktorju (Vikiju), ki je vso pot našteval znamenitosti. Pozna vsako gorsko škrbino, vsako planino, naselje, spominska obeležja in še nešteto drugega. Bolj kot smo se bližali cilju, bolj je izginjala pomladna pokrajina, gorski grebeni so bili pokriti s snegom in zaviti v meglo.

Nordijski center Planica je preprosto čudovit.

Razdelili so nas v dve skupini. Vodička Maja nam je spregovorila o skakalnicah, letalnicah, zgodovini, posebnostih, rekordih in junakih teh strmin. Ne mislite, da sem si vse zapomnila. Ampak prijeten občutek je pa ostal.

Pogled z vrha naleta velikanke v iztek, zgoraj delavci pri pripravi naleta velikanke.

S sedežnico smo se odpeljali na vrh zaletišč. Delavci so urejali zaletišče, ga polivali z vodo, dodajali ali odvzemali sneg in gladili strmino. Pogled v dolino je srhljiv. Vsak spust po tej strmini je velik dosežek, veliko junaštva je potrebno. Mislim, da ne bomo nič več kritizirali dosežkov skakalcev. Priznajmo, da so nas razvadili in vedno pričakujemo samo zmage. Tudi skakalni junaki so bili tam in nekaj naših pohodnikov si je pridobilo njihove avtograme, Vida kar na roko in se ne bo umivala, dokler bo viden podpis Petra Prevca.

V okrogli stavbi je prostora za nešteto dejavnosti. Dve tretjini stavbe sta pod zemljo – tam bodo v tudi poletnem času zimske razmere za tek na smučeh in treninge. Ves nordijski center je zgrajen tako, da se bodo v njem v vseh letnih časih odvijale ustrezne športne in rekreativne dejavnosti.

»Ena gasilska« pred planinskim domom v Tamarju.

Ne bom naštevala stvari, ki si jih lahko »poguglate«. Če le morete, si oglejte Nordijski center Planica v katerem koli letnem času. Vedno bo zanimiv in lep.

Sledil je še pohod do planinskega doma v Tamarju. Pa spet tisto: »Vzpeli se bomo le za 150 m.« Široka gaz v snegu je bila zglajena in drseča. Malo navzgor, pa malo navzdol in levi ovinek, pa desni ovinek in dva koraka naprej in en nazaj. Spomnila sem se, da so si nekoč čevlje ovili s krpami ali z nogavicami. V nahrbtniku sem imela par nogavic, z njimi sem obula čevlje in tako le prišla do planinskega doma. Milojka mi je pomagala pri obuvanju. Okusna obara z ajdovimi žganci in ocvirki je močno teknila. Po skupinskem fotografiranju smo »oddrsali« nazaj do Planice, v avtobus in domov.

Na celotnem pohodu je bilo prijetno vzdušje, ki ga znata ustvariti Viki in Martin z vsemi pohodniki.

Francka Grošel

g) POHOD PO SLOMŠKOVI POTI OD ŽIČKE KARTUZIJE DO NOVE CERKVE

Lep dan kliče, da se pridružimo razvajanju v naravi, ki nas združuje, bogati in ohranja vitalne ter nam omogoča duševno in telesno sprostitev. Tokrat vabi na Slomškovo romanje v objem čarobnih štajerskih gričev – od Žičke kartuzije do Nove Cerkve.

Na start nas pripelje poseben avtobus. Iz Trebnjega se peljemo po Mirnski dolini pod Nebesi, kjer poberemo še nekaj pohodnikov, tako da skoraj zapolnimo vse sedeže v avtobusu. Peljemo se mimo Sevnice in Celja do skrivnostne Žičke kartuzije, ki se ob našem prihodu že kopa v pomladno toplem jutranjem soncu.

Dan kot iz sanj. Navdušujejo nas narava, ki je skoraj čez noč ozelenela, modrina neba, prava družba in odlično razpoloženje. Za povrh vsega pa naš vodnik Viki, ki nam kot živi leksikon »trosi« vse mogoče informacije o poti, po kateri se vozimo in hodimo, o zgodovini, deželi, običajih; pridobivamo nova znanja in osvežujemo stara. V Žiče prispemo po načrtih in zapustimo avtobus. Gastuž, najstarejša gostilna v Sloveniji, je še zaprt, zato si postrežemo z dobrotami iz nahrbtnika. Razgledujemo se po okolici in osvežimo spomin ob tabli, na kateri je zapisano:

Nekaj sto metrov naprej od kartuzije Žiče nas je ob poti pozdravil kažipot naše poti.

»Dolini sv. Janeza so vtisnili neizbrisen pečat kartuzijani, ki so tukaj v molitvi in delu živeli od naselitve leta 1160 do leta 1782, ko je cesar Jožef II. z dekretom ukinil Žičko kartuzijo. Njihov pomen za današnje dni je mnogo večji, kot ga more dati pogled na te starodavne stavbe. Nagovarja nas s svojim mirom in svojo bogato duhovno preteklostjo. Kot da bi tod še odmevali korali, ki so jih nekdanji rodovniki noč in dan prepevali več kot 600 let.«

Po kratkem okrepčilu se veselo odpravimo novim dogodivščinam naproti, na potep po dolini potoka Žičnica, ki ga na obeh bregovih obdajajo pomladne zelenice, do vasice Brdce, kjer je bila rojena Slomškova mati. Romanje v prijetni skupini pohodnikov, ki jim druženje in gibanje v neokrnjeni naravi veliko pomeni, je neprecenljivo. Hodimo skozi pomladno zelene gozdove, po zeleni dolini z neskončnimi razgledi, z mislimi: »Ljubim te, zeleno.« V daljavi se rišejo vrhovi Savinjskih Alp. Mimo dehtečih cvetočih češenj, vinogradov, samotnih kmetij in kapelic nas pot pripelje do romarske cerkve na Črešnjicah pod Konjiško goro.

Pred cerkvijo na Češnjicah je bila priložnost za »eno gasilsko«.

Zopet si privoščimo počitek in okrepčilo iz nahrbtnika. Na tabli preberemo: »Slomškova mati Marija, z dekliškim priimkom Zorko, je izhajala iz kmečke družine v vasi Brdce v Župniji Črešnjice nad Frankolovim. Kruh si je šla iskat najprej kot služkinja v Vojnik, potem pa v Šoštanj. Tam je srečala Marka Slomška, ki se je učil strojarstva, in se z njim poročila. Njegov stric, gospodar na Slomu, sicer brez otrok, je mladi par povabil za gospodarja na Slom pri Ponikvi. Tam je 26. novembra 1800 rodila prvega otroka, Antona Martina Slomška.« In še nauk A. M. Slomška: »Materin nauk je otrokom jutranja zarja, očetov nauk je otrokom kot jutranje sonce.« Kako lepa misel!

Nadaljujemo z rahlimi vzponi in spusti mimo vasice Bezenškovo Bukovje in rojstne hiše profesorja in pisatelja Antona Bezenška (1854-1915), avtorja slovenske in bolgarske stenografije. Pred nami se ponovno razprostirajo cvetoče poljane s pogledom na Frankolovo. V Frankolovem prečkamo glavno cesto in zopet z rahlimi vzponi in spusti pridemo mimo vasice Novake na naš cilj v Novo Cerkev, kjer je mladi kaplan Slomšek služboval in pesnil. V tem kraju sta začetek in konec trase Slomškove romarske poti, obenem pa je tu tudi zaključek našega popotovanja. V vaški gostilni se najprej odžejamo in se že veselimo tople enolončnice s prilogo in sladico. S kozarčkom dobrega vina nas počastita Zdenka in Viki, od nekod se prikradejo mladi fantje muzikantje in zabava se prične. Utrujene noge z lahkoto zaplešejo. A ko je najlepše, je treba domov. Avtobus nas že čaka, da nas odpelje proti domu, kjer sledi še domača naloga, ki jo je »pripravil« Martin.

Za nami ostaja še en nepozaben dan, poln doživetij in novih znanj.

Biserka Lončar

h) POHOD PO POTI MIRU OD KLUŽ DO BOVCA

V sredo, 4. maja 2016, smo odšli na zadnji pohod pohodniškega krožka UTŽO Trebnje v tem šolskem letu.

Na pot smo krenili že zelo zgodaj (iz Mokronoga ob 5.30), ker je kraj nekoliko bolj oddaljen in je vožnje z avtobusom več. Zadnje pohodnice smo vstopile v Šentlovrencu in se pridružile ostalim.

Med vožnjo po avtocesti iz Ivančne Gorice mimo Ljubljane proti Gorenjski nam je vodnik Viki opisoval znamenitosti krajev, hribe in

griče, mimo katerih smo se peljali. Res je neusahljiv vir informacij in odličen poznavalec vsega zanimivega v Sloveniji in preko njenih meja. Svoje znanje nesebično deli z nami, nevednimi pohodniki (s tem mislim predvsem sebe), zato ga ob tej priliki prosim, naj nikoli nima pomislekov o tem, ali naj večkrat opozori na zanimivosti, ki jih srečujemo ob poti. Vedno se namreč najdemo tudi taki, ki jim je treba stvari večkrat ponoviti, da se jim bodo počasi vtisnile v spomin.

Prvi postanek za jutranjo kavico ali manjši zajtrk smo imeli na počivališču Voklo. Nismo se prav dolgo zadržali. Pot smo nadaljevali po avtocesti, ki smo jo zapustili na Jesenicah. Mimo Kranjske Gore in Rateč smo se zapeljali do italijanskih Belopeških jezer. Ti dve ledeniški jezeri sta bili do leta 1918 na slovenskem ozemlju, ki so ga po prvi svetovni vojni zaplenili Italijani in ga leta 1971 razglasili za narodni park.

Ogledali smo si Zgornje Belopeško jezero pod mogočnim Mangartom.

Ob jezeru je bilo hladno, čeprav so nas že božali sramežljivi sončni žarki. Slednji kljub vsemu niso mogli pregnati občutka, da se pred nami razprostirajo ledeno mrzle vode, ki so privrele izpod vrhov gora, ki ga obdajajo. Po dolini Jezernice mimo Rabeljskega jezera in sedla Predel smo se vrnili v Slovenijo ter se odpeljali do Loga pod Mangartom. To naselje ob reki Koritnici je novembra leta 2000 hudo prizadel zemeljski plaz. Nepredstavljiva količina kamenja, blata in vode je dolino uničila skoraj do nerazpoznavnosti.

Tu smo si ogledali zelo lepo urejeno vojaško pokopališče padlih v prvi svetovni vojni na Slovenskem. Leži na idiličnem kraju, obdanem s tišino gozda, v opomin in spomin vsem. Na njem počiva preko 800 avstro-ogrskih vojakov, ki so padli v letih 1915–17, ko so branili Rombon in Bovško kotlino. Bili so različnih narodnosti, največ pa je bilo vojakov bosanskega pehotnega polka. Na osrednjem delu

pokopališča stoji spomenik braniteljem Rombona v podobi gorskega strelca in bosansko-hercegovskega vojaka. Ločita se po pokrivalih. Prvi nosi kapo s petelinjim krivčkom, drugi pa fes z repkom. Pogled upirata proti vrhu Rombona. Spomenik je izdelal češki kipar Ladislav Kofranek, prav tako vojak avstro-ogrske vojske. Po ogledu pokopališča so predstavniki Društva 1313 za nas pripravili predstavo, skozi katero smo začutili vsakdanjik avstro-ogrskih in italijanskih vojakov. Društvo si je nadelo ime po avstro-ogrski obrambni točki, ki so jo zaradi nadmorske višine 1313 m poimenovali Kota 1313 (dreizehn-dreizehn). Od samega začetka društvo deluje na ljubiteljski osnovi in poleg zbiranja ostankov in predmetov iz 1. svetovne vojne ustvarja pomembno zgodovinsko učno pot, ki je zaznamovana s soško fronto. Z utrinki iz življenja v tistem času člani društva popestrijo turistično ponudbo kraja.

Skupina 13 nam je predstavila nekaj utrinkov iz 1. svetovne vojne.

Štirje amaterski igralci so si nadeli uniforme in opremo iz obdobja 1. svetovne vojne. Vsak je govoril v svojem jeziku, a so vseeno razumeli stroga vojaška sporočila. V svojih skečih so nam na šaljiv način predstavili življenje vojakov na fronti: puljenje zob, oskrbo ranjenca, skrb za osebno higieno, strah in pisanje pisem domov ter branje pisem, prispelih od doma. Na koncu so nas vse pogostili še z zeliščnim čajem.

Posedli smo se v avtobus in se mimo trdnjave Kluže odpeljali na startno mesto pohoda. Žal si trdnjave nismo mogli ogledati, vendar se nam je zaradi predstave Društva 1313 in Vikijevega pripovedovanja vtisnila v spomin kot kraj, kamor se bomo še vrnili.

S hojo smo začeli nekoliko nižje od trdnjave. Po strmih stopnicah smo morali biti previdni, saj so zaradi listja in peska lahko zelo nevarne. Spustili smo se skoraj na dno 70 m globoke soteske reke Koritnice,

ki je ena izmed največjih naravnih znamenitosti na Bovškem. Nadaljevali smo po zložnejši poti in se povzpeli na manjšo vzpetino Ravelnik, kjer se nahaja muzej na prostem prve svetovne vojne. To je krožna pot skozi gozd, ki prikazuje del zgodbe o soški fronti. Poleg strelskih in povezovalnih jarkov so tu še bunkerji, kaverne, mitralješka gnezda in obnovljene barake. Vse je označeno z obvestilnimi tablami. Tukaj poteka tudi Pot miru, katere izhodišče je prav Log pod Mangartom, cilj pa se nahaja v Devinu – gre torej za pot od Alp do Jadrana.

V bližini muzeja Ravelnik se nahaja tudi vojaško pokopališče avstro-ogrske vojske, kjer je pokopanih 600 vojakov.

Samo še slaba ura hoje nas je ločila od Bovca, kjer nas je čakalo pozno kosilo v obliki jote s klobaso. Vsi smo se dobro najedli, čeprav moram priznati, da sem jedla že boljšo joto.

Sledil je še slavnostni del, in sicer zahvale in podelitev nagrad najbolj zvestim pohodnikom v letošnjem šolskem letu, ki so se udeležili vseh pohodov. Res pohvalno. Čestitke tudi v mojem imenu.

Spet smo sedli v avtobus, ki nas je ob reki Soči popeljal od Bovca mimo Kobarida, Tolmina, Mosta na Soči, Solkana … Ta del pokrajine imenujejo tudi »smaragdna dežela«. Začne se tam, kjer iz kraškega izvira Julijskih Alp na dan privre Soča. To je posebna reka, ki je s svojo barvo in energijo ena najlepših evropskih rek. Ko jo doživiš, se ti zdi, da se v njeni smaragdni barvi zrcalijo vsi čari narave, pravijo domačini in popotniki. V Novi Gorici smo zavili na avtocesto in se odpeljali domov. Zaželeli smo si nasvidenje na prvem pohodu jeseni, ko se bo začelo novo šolsko leto za vse slušatelje UTŽO Trebnje.

Majda Kužnik

4.14 NORDIJSKA HOJA

Študijski krožek Nordijska hoja je začelo obiskovati 11 članov, 10 lanskih in en nov član, med letom pa sta se nam pridružili še dve članici. Dogovorili smo se, da bomo nordijsko hojo izvajali ob torkih ob 15. uri. V skupini nas je hodilo osem: 6 žensk in 2 moška. Za vse tri nove člane smo organizirali usposabljanje na bližnji obnovljeni atletski stezi.

Praktični del nordijske hoje smo izvajali v Trebnjem in bližnji okolici, obenem pa spoznali nekaj novih, lepih poti za rekreativno hojo.

Posameznega pohoda se je udeležilo od 3 do 8 članov. Razlogi za odsotnost posameznikov so bili zelo različni. Glede na to, da je večina članic hkrati tudi babic, je bil vzrok največkrat čuvanje vnukov.

Občasno smo hojo zaključili tudi na kavici, predvsem takrat, ko je kateri od članov praznoval rojstni dan.

Dogovorili smo se, da se bomo enkrat mesečno dobivali tudi v poletnih mesecih, da bomo ohranjali kondicijo in elemente nordijske hoje.

Martin Hočevar

4.15 RAČUNALNIŠTVO TREBNJE

V študijskem letu 2015/2016 je bil v okviru UTŽO Trebnje organiziran računalniški krožek. Obiskovalo ga je osem zainteresiranih udeleženk in en udeleženec. Računalniško znanje nam je na zanimiv način posredovala mentorica Martina Podlesnik. Z veseljem in željo po novih znanjih smo se v prostorih Centra za izobraževanje in kulturo družili dvakrat tedensko.

Ponovili smo uporabo elektronske pošte, pisanje in oblikovanje v Wordu, beleženje dogodkov v Google koledarju ter iskali informacije po spletu. Krožek je trajal 30 ur.

Krožek je izpolnil pričakovanja udeležencev. Veronika Gričar je zapisala: »Današnji čas je čas hitrega napredka na vseh področjih. Tudi starejši moramo temu slediti po svojih sposobnostih. UTŽO nam

omogoča, da še vedno pridobivamo znanje, ki nas zanima. Računalništvo in uporaba računalnika odpirata široko področje dostopa do različnih podatkov. V računalniški krožek sem se vključila, ker si želim pridobiti čim več spretnosti pri uporabi tega medija.«

Tudi Slavka Rajer in Marija Šušteršič, prav tako udeleženki krožka, sta bili z izvedbo zadovoljni: »Veseli sva, da sva se udeležili krožka računalništva, kjer sva pridobili nova znanja. Zelo sva bili zadovoljni z metodo dela, ker je bilo veliko ponavljanja in smo tako snov dobro utrdili. Način dela je bil prilagojen vsakemu udeležencu posebej, saj je bilo veliko individualnega dela. Mentorica je dosledno upoštevala predznanje vsakega izmed nas in bila pozorna, da je vsak res razumel potek dela z računalnikom. Ker nekaterih računalniških operacij ne uporabljamo pogosto, nam uidejo iz spomina. Zato je prav, da poteka računalniški krožek vsako leto, da lahko pozabljeno spet obnovimo. Tako se že zdaj veseliva srečanj v računalniški učilnici prihodnje študijsko leto.«

Upokojenci nimamo prav veliko organiziranih priložnosti, da se seznanjamo z novimi znanji, še posebej na tehničnih in informacijskih področjih. Zato še toliko bolj cenimo odprtost UTŽO, ki upošteva naše želje in za nas že leta organizira krožke za osvežitev znanja. Tovrstni krožki nam ne omogočajo zgolj utrjevanja, osvežitve in izpopolnjevanja strokovnega znanja, temveč ponujajo tudi lepo priložnost za urjenje spomina, prijetno druženje in izmenjavo izkušenj.

Dragica Grubiša

4.16 ZGODOVINA UMETNOSTI SKOZI ČAS

Letošnja predavanja pri Zgodovini umetnosti skozi čas so se osredotočala na različne teme. Nekaj smo jih predlagale slušateljice, uredila in izbrala pa jih je kustosinja Andrejka Nose.

1. *Ikonografija*
2. *Dama s samorogom*
3. *Naivna umetnost*
4. *Umetniška pestrost 20. stoletja*
5. *Pariška šola: Slovenci po 2. svetovni vojni*
6. *Vpliv italijanske umetnosti na Slovenijo*
7. *Celodnevna poučna ekskurzija na Primorsko*

Posamezni naslovi povedo zelo malo, a ko slišimo strokovno predstavitev, se odpre široko obzorje vedenja s tega področja. Vsa predavanja so podprta s slikovnim gradivom, ki nas popelje v svet oblik in barv, značilnih za posamezne umetnike in umetnice.

Škoda, da več članov UTŽO ne izkoristi možnosti, da bi se seznanili tudi s tem področjem, ki je zelo zanimivo, saj je vplivalo na razvoj človeštva, ga usmerjalo in zaznamovalo.

Predavanja so bila pripravljena zelo kvalitetno in zanimivo. Potekala so enkrat mesečno ob četrtkih. Zaključila so se s celodnevno poučno ekskurzijo na Primorsko, ki jo je pripravila kustosinja. Okvirna tema je bila italijanska umetnost in slovensko ozemlje.

Najprej smo se ustavile v vasi Lokve. Bile smo presenečene, ker v tej vasi ogleda ni vredna samo cerkev s freskami Toneta Kralja, ampak tudi bogat vojaški muzej z zbirko iz 1. svetovne vojne, muzejska trgovina z opremo in razstavo prodajnih artiklov pred 2. svetovno vojno ter znana pršutarna.

Pot nas je peljala naprej v Piran. Najprej smo si ogledale Cerkev sv. Jurija, ki je s svojo lego na hribu vidna od daleč. Notranjost cerkve je bogato opremljena z lesenimi plastikami, baročnimi orglami iz leta 1746, lesen kasetni strop pa ima poslikave na platnu. Na desni strani prezbiterija je nameščena vitrina z velikim Križanim iz Pirana, ki je ključni spomenik srednjeveške kiparske dediščine na naših tleh.

Po ogledu Tisnikarjeve razstave v Mestni galeriji Piran smo se odpeljale še v Koper. Sprehodile smo se po starem mestnem jedru, ki je dobro ohranjeno.

Seznanile smo se s stolnico in s Pretorsko palačo.

Dan smo zaključile polne novih vtisov. Bilo je zelo zanimivo, za kar se zahvaljujemo kustosinji Andrejki Nose.

Z veseljem pričakujemo novo študijsko leto z novimi vsebinami.

Veronika Gričar

4.17 RAČUNALNIŠTVO MOKRONOG

Konec februarja se je v Mokronogu v okviru UTŽO začel tečaj računalništva, ki je bil namenjen začetnikom. Udeleževalo se ga je šest udeležencev z Mirne, iz Mokronoga in Šentruperta, ki so dvakrat na teden pridno prihajali v mokronoško osnovno šolo, da bi šli v korak s časom in se naučili osnov računalništva.

Začeli smo s spoznavanjem računalnika, njegovih sestavnih delov in osnov njegove uporabe. Nadaljevali smo z ustvarjanjem in organiziranjem map in datotek ter oblikovanjem besedila v Wordu. Največ zanimanja so udeleženci pokazali za internetno raziskovanje in elektronsko pošto, zato smo kar nekaj ur tečaja posvetili tem vsebinam. Naučili smo se pošiljati elektronsko pošto, pripeti priponko, odpreti sporočilo in nanj tudi odgovoriti. V tem času so bili ravno velikonočni prazniki in predavateljica je bila nadvse ponosna na udeležence, ko so ji pošiljali lepe praznične želje in fotografije pirhov po elektronski pošti.

Posvetili smo se tudi osnovam brskanja po spletu, tako da smo lahko iskali tematike, ki so nas zanimale.

Na tečaju je vladalo sproščeno vzdušje, udeleženci pa smo pokazali veliko volje za učenje, saj smo po navodilih predavateljice na svojih računalnikih pridno vadili tudi ob vikendih, zaradi česar smo lahko hitro napredovali. Izrazili smo tudi željo po nadaljevalnem tečaju, kar nas izjemno veseli, saj smo prepričani, da je znanje vedno potrebno nadgrajevati!

Cvetka Sušin

4.18 LIKOVNE USTVARJALNICE MOKRONOG

Področje likovnega ustvarjanja je zelo obsežno in še zdaleč ne pomeni zgolj risanja in slikanja. Kljub temu da nekateri na delavnice ob petkih ob petih prihajajo že več kot pet let, vedno znova ugotavljajo, česa vsega še ne znajo in ne vedo. Prav odprtost za nova znanja in veščine je glavna značilnost članov skupine.

Tekmovalnosti med člani že davno ni več. Nasprotno: skupina deluje povezano. Podpirajo drug drugega, se med seboj spodbujajo in drug drugemu dajejo znanje, ki ga sami že imajo. Prav zato je skupina tako ustvarjalna, radovedna in povezana. Prav zato imamo kaj pokazati!

Podpora, ki jo delovanju skupine daje Društvo upokojencev Mokronog, je prav tako pomembna, ker imamo zagotovljene osnovne pogoje za delo.

Prostore društva so dodatno osvetlili in uredili prostor, kjer lahko spravljamo materiale. Dodelili so nam tudi kotiček, kjer lahko razstavljamo vse, kar nastane pri posameznih delavnicah, da lahko tudi drugi člani društva upokojencev vidijo, kako napredujemo.

Veselimo se tudi ureditve prostora tako, da bomo v njem lahko imeli stalno razstavo. Vse to seveda ne bi bilo mogoče, če ne bi bilo medgeneracijskega povezovanja, ki se začne že s samo sestavo skupine in nadaljuje s povezovanjem s člani Društva upokojencev Mokronog.

Upamo, da bomo imeli možnost predstaviti naše slike, risbe in skice tudi izven prostorov Društva upokojencev Mokronog.

Kot mentorica lahko rečem, da sem na delo skupine ponosna in da si marsikatera slika ali risba, ustvarjena na naših delavnicah, nedvomno zasluži širšo predstavitev.

prof. Ana A. Cajnko

4.19 ROČNA DELA MIRNA

V tem krožku so srečanja zelo prijetna. Včasih nam že skoraj zmanjka idej, pa nas naša Martina vedno preseneti s kakšno novo, tako da se ne dolgočasimo. Na krožku kvačkamo, pletemo, izdelujemo voščilnice, razne okraske … Naša druženja so zelo prijetna, ne pozabimo pa niti na praznovanja rojstnih dni. Z druženjem in ustvarjanjem bomo nadaljevale tudi v sezoni 2016/2017.

Marijana Povšič

4.20 AEROBIKA MIRNA

Že vrsto let se seniorke – članice UTŽO – prav prijetno zabavamo z vajami, ki krepijo naše telo, izboljšujejo ravnotežje, hitrost in spretnost.

Vaje za krepitev mišic in sklepov izvajamo premišljeno, enkrat tedensko v telovadnici OŠ Mirna pod vodstvom mentorice Darje Krivec. Med vajami mora vsaka prisluhniti svojemu telesu in jih izvajati do pojava bolečine v mišicah in sklepih. Za prijetno počutje ob koncu rekreacije poskrbimo še z masažo hrbtnega dela telesa s posebnimi za to primernimi žogicami.

Ker se imamo prav prijetno, vztrajamo in če nam bo zdravje služilo, bomo nadaljevale tudi v šolskem letu 2016/2017.

Marijana Povšič

4.21 ZDRAVILNA ZELIŠČA MIRNA

Kot vsako sezono že nekaj let zapored smo tudi letos v našo sredino povabile mag. Kukmana. Našemu vabilu se rade volje odzove. Seznani nas z novostmi in morebitnimi spremembami s področja zdravilnih zelišč, njihove uporabe in priprave. Na vsa vprašanja rad odgovarja, saj je njegovo znanje s tega področja neizčrpno. Za njegovo pripravljenost in sodelovanje z nami se mu iskreno zahvaljujemo.

Marijana Povšič

4.22 USTVARJALNI KROŽEK ŠENTRUPERT

Letošnje leto nam je minilo zelo hitro, saj je bilo bogato, ustvarjalno, pestro zaradi druženja in raznih praznovanj ter pomlajajoče, saj smo se kar trikrat družile z otroki iz vrtcev oziroma osnovne šole.

Že v mesecu oktobru smo na prošnjo CIK Trebnje sodelovale v okviru programa medgeneracijskega sodelovanja. Gostile smo otroke skupine Metulj iz šentruperskega vrtca in njihovo vzgojiteljico Damjano Bijek. Otroci so nam pripravili prijetno dobrodošlico – zapeli so nam. Pod mentorskim vodstvom članic krožka so naredili čudovite šopke vrtnic iz javorjevih listov in že med izdelavo razmišljali, komu jih bodo podarili.

V januarju smo se dvakrat odpravile na Mirno: prvič smo se družile z otroki iz vrtca in osnovne šole, drugič pa z otroki oddelka s prilagojenim programom. Tudi na Mirni smo preživele čudovito dopoldne ob prisrčnih nastopih otrok in ustvarjalnem vzdušju pri izdelavi snežink. Z njimi smo hoteli priklicati sneg, ki ga v tistem času še ni bilo. Kar pomladile smo se v družbi otrok! Ker je bilo skupin veliko, sta nam pomagali tudi dve članici Ustvarjalnega krožka Mirna.

Sicer pa smo sledile svojemu programu, ki smo ga ob prijetnem druženju pripravile v prvi polovici oktobra. Z izdelki smo obeležile vse praznike, ustvarile darila za svoje bližnje, za 8. marec pa za člane UTŽO, ki so se udeležili proslave ob prazniku žena in materinskem dnevu.

Seveda je poleg ustvarjanja pomembno tudi druženje. Na vsakem srečanju se naklepetamo, popijemo kavico in pojemo sladke dobrote, ki jih prinesejo članice, trikrat v študijskem času pa praznujemo tudi rojstne dni. Komaj čakamo sredo, ki je rezervirana za srečanja, in na koncu tega študijskega leta smo bile enotne, da se bomo v novem študijskem letu spet srečevale na isti dan, ob isti uri, na istem mestu.

Na povabilo enote Šentrupert Knjižnice Pavla Golie Trebnje smo v prostorih knjižnice v juniju pripravile razstavo izdelkov, ki smo jih ustvarile v času naših srečanj. Hvala knjižnici, da smo lahko tudi drugim pokazale, kaj ustvarjamo.

članice krožka in mentorica Silva

4.23 SPOZNAVANJE IN UPORABA ZDRAVILNIH ZELIŠČ ŠENTLOVRENC

Krožek Spoznavanje in uporaba zdravilnih zelišč Šentlovrenc ima na Univerzi za tretje življenjsko obdobje Trebnje dolgo dobo delovanja. Bili smo med prvimi krožki Univerze. V krožek se vključujejo člani in članice UTŽO od Velikega Gabra do Trebnjega. Prihajajo v Šentlovrenc, da nabirajo znanje, ga izmenjujejo in obnavljajo. Prostor za delovanje krožka nudi Izletniška kmetija Kazina. Udeležencem postrežejo z dobrim čajem iz domačih zelišč.

Veliko smo govorili o tem, kako nam farmacevtske družbe ponujajo zdravilna zelišča in njihove učinkovine. Pri nakupih preko interneta nas mora voditi previdnost. Uporabiti moramo svoja znanja o zdravilnosti zelišč in o škodljivosti njihove prekomerne ali napačne uporabe.

Ko tako spoznavamo zdravilna zelišča, ugotavljamo, da so v naravi zelo ogrožena posebno zaradi zgodnje košnje, gnojenja in onesnaževanja. Malo je območij, kjer bi lahko brez skrbi nabirali zelišča in jih potem uporabljali.

Pogovori o tem so bili vedno poglobljeni in tudi vprašanj je bilo vedno dovolj. Naš mentor gospod Jože Kukman se je potrudil, da smo dobili odgovore na vsa vprašanja. Deževno vreme nam ni dopustilo, da bi nabrali spomladanska zelišča; smo pa sklenili, da v jesenskem času obiščemo rastlinice, ki takrat cvetijo, zorijo, dišijo in so tudi zdravilne.

Nekaj čajev:

1) Iz oljčnih listov: 1–2 žlički oljčnih listov poparimo (lahko pustimo, da na hitro prevrejo). Pustimo stati 10–20 minut. Zaužijemo. Pripravljamo sproti, da je čaj svež. Ta čaj znižuje krvni tlak, krepi srce, rahlo pomirja, krepi odpornost in prepreči marsikatero obolenje.

2) 40 % oljčnih listov, 20 % baldrijana, 20 % gloga in 20 % bele omele: na zgoraj opisani način skuhamo čaj in ga tako tudi uporabljamo.

Francka Grošel

5. POPOTNE MALHE

5.1 PLANINA PRI SEVNICI

Preden kaj napišem o vtisih z oktobrske Popotne malhe, bi se skoraj zahvalila vsem tistim, ki se je niso udeležili. Zakaj? Ker nas je bilo le za majhen kombi in smo lahko natančneje vse videli in slišali, tako rekoč otipali. Težko je verjeti, da je v tej naši deželici toliko lepih kotičkov, krajev, znamenitosti, zgodovine in sedanjosti, o katerih vemo zelo malo.

Gospa Maja nas je neutrudno opozarjala na vse okoli nas, ko smo se vozili po ozki dolini Sevnične – potoka, ki ob deževju postane reka.

Planina pri Sevnici je zelo pomembno naselje Kozjanskega. Vemo, da je pokrajinski park na velikem, hribovitem, valovitem območju med Sotlo, Savinjo in Voglajno. Ker je to območje dolgo veljalo za nerazvito, se je na njem ohranila neokrnjena naravna pokrajina. To je postalo prednost. Poučite se tudi o podjetju Tajfun. »Stric Google« vse ve.

Naj začnem s prihodom. S kombijem smo se pripeljali v center tik pred pranger. Tam nas je prevzela prijazna gospa Saška. Najprej smo slišali vse o prangerju, o starem delu Planine pri Sevnici in se napotili na grad. Pot nas je vodila po glavni trški ulici ob vznožju gradu. Grad stoji na 30 metrov visoki skali. S treh strani je bil obzidan, seveda pa je imel tudi stolp in dvižni most. Od velike kašče je ostal le del, ki pa je lepo urejen. Tam nas je pričakala pogostitev. Nekdaj so gospodinje poleg velikih hlebcev kruha spekle tudi enkrat vzhajan kruh, ki so mu na Planini rekli »prosec«. Prej je bil pečen in takoj primeren za delitev otrokom ali beračem.

O življenju nekdaj bi nam lahko veliko povedala več stoletij stara lipa. Sklenili smo krog okoli nje, da bi si nabrali novih moči. Saj tako drevo jih mora imeti!

Ti kraji so zaznamovani tudi s slovensko plemiško rodbino Celjskih grofov, posebej z Veroniko Deseniško in Friderikom II. Celjskim. Poročila naj bi se v Cerkvi sv. Vida. Obiskali smo tudi cerkvico sv. Križa, kamor se nas je nekaj kar peljalo, pogumni pa so se na vzpetino podali peš. Je kar strmo. Ker je bil dan meglen, smo se sonca, ki je na tej višini posijalo, razveselili. Tiste med nami, ki rade

vrtnarijo, so bile presenečene nad zelo črno prstjo, ki se je kazala na krtinah v okolici cerkve.

Vse sta nas prevzela lepa pokrajina in čisto, urejeno okolje. Težko je opisati, kaj vidiš in čutiš, ko se srečaš s koščkom domače pokrajine, ki je blizu, a hkrati daleč.

V teh vzpetinah se baje skrivajo tudi znamenja iz pradavnine, kar naj bi bilo tudi predmet nekaterih raziskav. Bomo prišli, ko bo vse raziskano in znano. Bo takrat poln avtobus? Če bo senzacija, ja.

Francka Grošel

5.2 ČEBELARSTVO IN LONČARSTVO STANKOVIČ

Novembrska Popotna malha nas je popeljala v Novo mesto. Ravno prav velika skupina je bila. Manjši avtobus je bil poln, naša vodička pa je bila gospa Maja.

Najprej smo se ustavili pri gospe Andreji Stankovič. Sama pravi: »Predstavljam že peto generacijo čebelarjev v naši družini, saj so bili čebelarji predniki po mamini in očetovi strani. Sama čebelarim že 30 let. Po izobrazbi sem biologinja, po duši pa čebelarka in lončarka. Čebelarstvo ni le moj poklic in hobi – je moja diagnoza. Poleg dveh čebelnjakov in stojišča nakladnih panjev imam 10 čebeljih družin tudi na domačem balkonu. Vodim prvi Mestni čebelarski krožek, kjer so panji na strehi hiše v centru Novega mesta.«

Prebrala sem, da obvlada toliko obrti, da ti zmanjka prstov na rokah. Na stenah njenih razstavnih in delovnih prostorov visi polno certifikatov, s katerimi je dokazala, da je mojstrica za rože iz krep papirja (z njimi je predstavljena v knjigi *Mojstrovine Slovenije*), za izdelavo svitkov, vezenje, klekljanje, svečarstvo, lončarstvo in keramiko.

Za vse nagrade in priznanja, ki jih je prejela za svoje ustvarjanje, pa niti v njenem prostornem ateljeju in galeriji, ki si ju postopoma ureja ob hiši s pogledom na dolenjsko lepotico Krko, ni dovolj prostora.

Sami smo se prepričali, da je ženska s polno energije, da ji uspe vse, česar se loti. Njeni izdelki so dodelani, prijetni na pogled, imajo dušo. Je prijetna sogovornica in gostiteljica. Njen čaj z medom in Ferdinandovi kolački so bili čudoviti.

Kar težko smo zapustili njene prostore in se odpravili novim odkritjem naproti. V tovarni zdravil Krka so nas prijazno sprejeli in nas popeljali po novih tovarniških prostorih Notol 2. Za nas, ki smo bolj navajeni na tradicionalne oblike dela, je nova, visoka tehnologija pravo presenečenje. Samo nekaj delavcev je v velikem proizvodnem kompleksu, pa vse delo teče tako, kot mora. Mehanizacijo, ki je sicer nismo vajeni, smo občudovali in bili veseli, da ta tovarna stoji na Dolenjskem.

Polni doživetij smo zapustili Novo mesto. Veseli, da smo doživeli tako čudovito dopoldne, in ponosni, da se na našem prostoru dogaja veliko zanimivega.

Vsem, ki se Popotne malhe niste udeležili, je lahko žal. Skupaj smo preživeli čudovito dopoldne.

Silva Mežnar

5.3 VIPAVA

19. januarja smo se prebudili v zelo mrzel, vendar čudovit sončen dan. V malem avtobusu se nas je zbralo 10 popotnikov in veseli smo se odpravili proti toplejši Primorski. Vodička Maja je »živi leksikon«, zato nam je vožnja do Vipave hitro minila. Nismo pa se izognili niti obvezni kavici na Lomu.

V Vipavi nas je pričakala prijazna lokalna vodička. Najprej smo si ogledali Lanthierijev dvorec, ki je bil zgrajen leta 1659. V 18. stoletju so ga obnovili in dozidali, da je dobil današnjo baročno podobo. Zadnji plemič Lanthieri je tu živel do leta 1910, nato pa je dvorec do leta

1991 uporabljala vojska. Po osamosvojitvi so se Lanthieriji odpovedali denacionalizaciji in dvorec podarili Občini Vipava. Leta 2013 ga je ta s pomočjo evropskih sredstev obnovila, sedaj pa ga uporablja Univerza v Novi Gorici. V dvorcu je ogromno zidnih poslikav in fresk, ki večinoma še niso restavrirane. Zelo zanimivi so stropi z zelo gosto postavljenimi tramovi, ki so ponekod poslikani.

Reka Vipava ima edina v Evropi deltast izvir, zato so domačini zgradili kar 25 mostov, zaradi katerih temu kraju pravijo »slovenske Benetke«. Za Lanthierijevim dvorcem smo preko mostu prišli do mogočnega izvira z imenom Podskala. Izpod skalne stene teče velika količina mrzle vode in v poletni vročini je tu idiličen kotiček za počitek ob hladni vodi. V načrtu imajo tudi izgradnjo kopališča.

Povzpeli smo se tudi do »spodnjega gradu«, od koder je lep pogled na Vipavo. Zanimive so ozke ulice in strehe hiš, na katerih so naloženi kamni, da jih ne odnese burja. Sprehodili smo se še do pokopališča, kjer smo si ogledali dva 4500 let stara sarkofaga. Oba je leta 1845 iz Egipta dal pripeljati domačin Anton Lavrin – sedaj sta grobnici njegovih staršev in sina. Nato smo si ogledali še zunanjost renesančnega dvorca Zemono, ki je bil last Lanthierijev, danes pa sta tu prestižna restavracija, poročna dvorana ipd. TIC Vipava nam je pripravil ogled vinoteke in filma ter degustacijo avtohtonih vrst vina, ki se je izvrstno prileglo k odličnemu prigrizku.

Iz Vipave smo se odpeljali do cerkve v vasi Vrhpolje. Tu nas je navdušil prečudovit mozaik patra Marka Ivana Rupnika, ki je največji v Sloveniji in meri 180 m^2. V cerkvi sta tudi križev pot in okno istega umetnika.

Zadovoljni, da nas ni prepihala burja, in polni vtisov smo se odpravili proti domu in sklenili, da Vipavsko dolino kmalu spet obiščemo.

Darinka Dolenšek

5.4 MOJSTRANA

Popotno malho smo pričeli s čakanjem na avtobusni postaji. Navkljub turobnemu deževnemu dnevu se nismo pustili zmesti in smo nestrpno pričakovali nova doživetja, ki so nas čakala ta dan. Kmalu po prihodu avtobusa smo se odpeljali proti Gorenjski. Seveda smo se na poti ustavili še na Voklem, da smo lahko družno spili jutranjo kavico. Na poti je bila naša vodička Maja, ki je prava enciklopedija, in to je tudi razlog, da nam je vožnja do Mojstrane hitro minila. Med potjo se je še zjasnilo in čudovito je bilo opazovati gore, ki so bile obsijane s soncem. Zares pravljično!

Ko govorimo o Gorenjski, nas misli ponesejo v alpski in predalpski svet, na dvatisočake Julijskih Alp, ki se raztezajo na severozahodu Slovenije prek meje z Italijo, ter na vrhove Karavank in Kamniško-Savinjskih Alp, ki povezujejo sever Slovenije z Avstrijo.

Na vsakem koraku nas hribi presenetijo z drugačnimi kulturnimi in naravnimi posebnostmi.

Našo Popotno malho smo začeli pri Aljaževem spomeniku s prečudovitim pogledom na Triglav in okoliške vršace. Vzhodne Julijske Alpe so skupaj z robnimi planotami oaza neokrnjene in večinoma zaščitene narave. Obsegajo 1542 km^2, njihovo jedro pa je kar 838 km^2 velik Triglavski

narodni park. Najvišji vrh je Triglav (2864 m), ki nam ga z iztegnjeno roko kaže tudi Jakob Aljaž.

Spomenik Jakoba Aljaža stoji na desni strani glavne ceste proti Kranjski Gori, na križišču Mojstrana–Dovje. Prepoznaven je po ponosni drži Jakoba Aljaža, ki zre proti Triglavu. Ogled spomenika ne vzame veliko časa in ga priporočam vsakemu obiskovalcu. Imeli boste čudovit razgled na Mojstrano in na mogočno gorovje, ki jo obdaja.

Kip je bil odkrit 27. avgusta 1989, ob 100-letnici Aljaževega prihoda na Dovje, in je delo kiparja Nebojše Mitrića iz Beograda.

Slovenski planinski muzej.

Pot smo nadaljevali proti Mojstrani, kjer smo imeli daljši postanek. Ogledali smo si Slovenski planinski muzej, ki je res edinstven. Namenjen je sistematični obdelavi in proučevanju kulturne dediščine slovenskega gorništva in planinstva, v njem pa so prikazani tudi najnovejši domači in tuji gorniški dosežki.

Gospa Neli nam je po etapah zelo lepo predstavila prikaz gorništva. Nato smo si ogledali film o razvoju gorništva. Po končanem prikazu filma smo si ogledali še razstavo, na kateri smo se lahko preizkusili v poznavanju gora. Na koncu si je lahko vsak izpisal potrdilo o dosežku pri testu. Muzej je v celoti tudi multimedijsko podprt.

Po ogledu muzeja smo pot nadaljevali proti Begunjam, kjer smo si ogledali grob Slavka Avsenika, junaka slovenske narodne glasbe. Večji del poti nas je spremljala njegova najpopularnejša glasba.

Ob koncu izleta smo obiskali še Bled. Zapeljali smo se okoli Blejskega jezera, kar je bilo res enkratno. Žal ni bilo dovolj časa za daljši sprehod ob jezeru. Naredili pa smo postanek za blejsko kremšnito.

Po slastni kremni rezini smo se s prelepimi novimi vtisi odpravili proti domu in se že spogledovali z naslednjo Popotno malho.

Pogled proti Triglavu.

Oprema prve pomoči.

Jožica Golob

6. DRUGE AKTIVNOSTI

6.1 PREDNOVOLETNI BAZAR

Ustvarjalke, članice našega UTŽO, so po mizah razstavile veliko najrazličnejših izdelkov, ki so jih ustvarile njihove spretne roke. Voščilnice, adventni venčki, šopki, slike, ogrlice, uhani, zapestnice, klekljani izdelki in še mnogo drugega je bilo na razpolago našim članom. Nekaj izdelkov je dobilo tudi nove lastnike.

6.2 POČASTILI SMO …

Tudi letos smo počastili slovenski kulturni praznik, 8. februar, in mednarodni dan žena, 8. marec. Gospod Jože Zupan je poskrbel, da smo torkova dopoldneva preživeli s pomembnimi gosti.

OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Tudi letos smo – kot vedno – počastili kulturni praznik. Gospod Jože Zupan je pripravil srečanje s pomembnim gostom. Tokrat je bil to gospod Slavko Pregl, ki je eden najbolj branih slovenskih pisateljev, založnik, odlikovan s Schwentnerjevo nagrado za življenjsko delo, in nekdanji predsednik Društva slovenskih pisateljev. Poznamo ga predvsem kot mladinskega pisatelja, čeprav je vsestranska literarna osebnost, ki piše tudi za odrasle.

V kulturnem programu sta se predstavili naši skupini: plesna skupina Mavrica in glasbeno-pevska skupina Brenkice.

OB MEDNARODNEM DNEVU ŽENA in MATERINSKEM DNEVU

Praznika smo počastili s krajšim kulturnim programom, v katerem so nastopili otroci iz Vrtca Mavrica Trebnje ter plesna skupina Ajda in glasbeno-pevska skupina Brenkice, ki delujeta pod okriljem UTŽO Trebnje.

V drugem delu programa je gospod Jože Zupan gostil ilustratorko Majo Kastelic ter ilustratorja in oblikovalca vidnih sporočil Petra Škerla. Gre za pomembna gosta, vrhunska ilustratorja, ki se uvrščata med prve 4 Slovence, ki so razstavljali v Bologni, in se predstavljata

med izbranimi ilustratorji z vsega sveta. Ponosni smo, da je z njima v teh krajih slovenska ilustracija na najvišji ravni.

Ob vhodu v predavalnico je vsak obiskovalec prejel darilce, ki so ga prispevale članice Ustvarjalnega krožka Šentrupert pod mentorstvom gospe Silve Mežnar in animatorstvom gospe Marije Jaklič.

ZAKLJUČEK KOLEDARSKEGA LETA

Člani Univerze za tretje življenjsko obdobje smo koledarsko leto zaključili na srečanju v Domu starejših občanov v Trebnjem. V kulturnem programu so nas otroci iz Vrtca Mavrica Trebnje s svojim prisrčnim nastopom lepo razveselili. Za prijetno vzdušje sta poskrbeli še folklorna skupina Nasmeh in na novo zbrane članice glasbeno-pevskega krožka.

Leto 2015 si bo 30 naših članov še posebej zapomnilo, ker so v knjigi življenja obrnili še en list – praznovali so pomemben osebni jubilej: 60 ali 70 let. Zaželeli smo jim veliko zdravja, sreče in osebnega

zadovoljstva ter jih obdarili z darili, ki so jih izdelale članice Ustvarjalnega krožka Trebnje.

Ob tej priložnosti se je gospod Jože Kukman v imenu vseh članov UTŽO Trebnje dolgoletni predsednici Silvi Mežnar zahvalil za uspešno vodenje in ji izročil darilo.

Izkoristi vse možnosti, ki ti jih ponuja življenje,

kajti ko enkrat izginejo, se ne vrnejo zlahka.

(P. Coelho: Peta gora)

7. PREDLOG PROGAMA ZA ŠTUDIJSKO LETO 2016/2017

V študijskem letu 2016/2017 bomo delovali po urniku, sprejetem na upravnem odboru. Ob torkih se bomo srečevali na delavnicah v prostorih CIK Trebnje, in sicer od 9.00 do 11.00. Poslušali bomo zanimive teme z že znanih področij:

- splošne teme,
- potopisna razvajanja,
- socialno-zdravstvene teme.

En torek v mesecu bo namenjen Popotni malhi, ki bo strokovna ekskurzija z manj hoje in več ogledi znamenitosti po Sloveniji. Potrudili se bomo, da bodo izbrane poti zanimive in cenovno sprejemljive. Večje kot bo število zainteresiranih potnikov, manjši bo strošek na posameznika.

Iz bogate ponudbe krožkov in krajših delavnic bodo člani lahko izbrali dejavnost, ki jih najbolj zanima. Že ustaljeni krožki bodo nadaljevali s svojim delovanjem. Razpored aktivnosti po krožkih bomo objavili na spletni strani UTŽO, udeležence obveščali na delavnicah ipd. Vse, ki vas zanimajo dejavnosti v krožkih, vabimo k vpisu, saj je pri nekaterih število udeležencev omejeno.

Nekaj predlogov ponujamo tu, veseli pa bomo tudi vaših pobud in želja.

- TUJI JEZIKI:
  - angleščina – začetni
  - angleščina – nadaljevalni II, III, IV, V, VI
  - nemščina – začetni
  - nemščina – nadaljevalni
  - španščina – nadaljevalni
- ZDRAV DUH V ZDRAVEM TELESU:
  - plesne skupine Nasmeh, Ajda, Mavrica
  - pohodništvo
  - rekreacija – Trebnje
  - aerobika – Mirna
- KUHARSKI KROŽEK – Mirna

- USTVARJALNICE:
  - likovno-ustvarjalni krožek – Trebnje
  - ustvarjalni krožek – Šentrupert
  - ustvarjalni krožek – Šentlovrenc
  - ustvarjalni krožek – Velika Loka
  - ročna dela – Mirna
  - ustvarjalni krožek – Mokronog-Trebelno
- KLEKLJANJE – nadaljevalni – Trebnje
- RAČUNALNIŠKO OPISMENJEVANJE – Trebnje, Mirna, Šentrupert, Mokronog
- SPOZNAVANJE IN UPORABA ZDRAVILNIH ZELIŠČ – Šentlovrenc, Trebnje, Mirna
- KALIGRAFIJA (NOVO!)
- TEČAJ MASAŽE ZA DOMAČO RABO (NOVO!)
- MOŽGANSKI FITNES (NOVO!)

Krajše delavnice bomo pripravljali sproti, in sicer na podlagi želja članov. Prav tako bomo na podlagi želja dopolnili seznam krožkov.

Članice ustvarjalnih krožkov bodo tudi v študijskem letu 2016/2017 pripravile bazar, in sicer 15. 11. 2016. Ob začetku študijskega leta bomo pripravili tradicionalno razstavo izdelkov ustvarjalk in predstavitev aktivnosti krožkov.

Sreča ni v glavi in ne v daljavi,

ne pod palcem skriti zaklad.

Sreča je, ko se delo dobro opravi in

ko imaš nekoga rad!

(T. Pavček)

8. PRAZNOVALI SMO ...

8.1 FOLKLORNA SKUPINA NASMEH

Folklorna skupina Nasmeh
so same ženske,
moški pa raztezajo meh,
da vse se trese po tleh.
Ve pa plešete in pojete na glas,
da vam zažari obraz.

Branka vas uči,
da znamo tudi mi.
Štefka moja babi je,
to mi pomeni vse.

Uroš Kotar,
vnuk članice Štefke Kotar, 7 let

Ples in nasmeh sta sreča nas vseh.

Če hočeš razpoloženo plesati,
se je treba tudi malo smehljati.
Lep nasmeh namreč pokaže,
da srce ne laže.

Tudi družina »Nasmeh« se nasmejano drži,
saj lepo, okroglo obletnico slavi.
Veselje je res zasluženo,
ker je z mnogo truda združeno.

Da pomislimo nazaj,
ni mam žal sedaj.
Veliko lepih trenutkov je bilo,
plesati pred številno publiko.

Kar nekaj mest in držav smo obiskale,
se z našo folkloro izkazale.
Ostali nepozabni so spomini
za dni, ki bodo za vse neizogibni.

Tilka Gorenc,
za 10. obletnico FS Nasmeh, 27.5.2016

9. ČLANI PIŠEJO …

9.1 LITERATKE VEZI MIRNA

SANJE O DOMU

Vojna – druga svetovna vojna.
Se v več državah je razmahnila,
mnogo družin v tujino izselila.
Tisoče in tisoče jih v krematorijih skurila,
ogromne množice s plini zadušila,
z raznimi raziskovanji jih nešteto umorila.

Noč, razbijanje po oknih, vratih,
pri velikih družinah, pri samih.
»Odprite! Gremo, gremo! Selite se!
Na vaše pridejo drugi ljudje!«

In so bili odpeljani – izgnani,
v Nemčijo, Avstrijo, Srbijo.
Le kam, kam nas vozijo?
Kamioni že dolgo hrumijo,
vlaki – živinski vagoni skozi noč hitijo.

Domovina izginja za horizontom,
vasica domača, te videl še bom?
Domek moj ljubi z vrtom in lipo,
z dedkom, ki prižiga si pipo.

Z mamo, bratom, s sestrami, z očetom
bližamo se črnim obetom.
Erfurt, Rudolfstadt, lesena taborišča,
mokra, mrzla, blatna dvorišča.

Družine med sabo so ločili,
moški so na delo v tovarne hodili,
ženskam v pralnicah so posel namenili,
male otroke so v vrtce nastanili,
jih jezika nemškega učili.
Namesto imen vsi ploščice s številkami so dobili.

Želje preživelih – vrnitev domov, v domovino.
Doma pa požgani, izropani domovi,
od ognja, vremen razmajani zidovi.
Časi groze, krvi, smrti se ne smejo ponoviti,
iz refrena zgodovine bi se človeštvo moralo učiti.

Še lipe cvetijo, v poletju dehtijo,
spomini preživelih pa v tujino, na pepel, grobove hitijo.

O, zloba človeštva, si grozna – velika!
Zakaj te zemlja tuja mika?
Zakaj si tisočim življenja vzela?
Zakaj?
Zakaj njih sanje v črnino odela?

Pavlina Hrovat

DOBROTA

V plitvo brazdo je sejala
drobno seme na jesen
majhna, sključena, zgarana,
stara žena pod večer.

S tiho prošnjo v svojem srcu
zrla nemo je v nebo,
naj sonce, bog ji podelita,
da žito obrodilo bo.

Naj mali srpan kmalu pride,
nasuje zrnja v kaščo, v klet,
da po kruhu bo dišalo,
kot v navadi je že mnogo let.

Vonj po kruhu bo napolnil
stare hiše kote vse,
razveselil bo otroke,
njene in sosedove.

Kruh vsakdanji bo napekla,
včasih še kaj slajšega,
to z drugim vse bo podelila,
saj dobrota je pri njej doma.

KRESNIČKE

Večer poletni – vetra piš
ohlaja trudno čelo,
le pesem redkih nočnih ptic
oglaša se veselo.

Naš sadovnjak – skrivnostni raj
se v nočni mir podaja,
a drobnih **lučic** velik roj
veselo v krogu raja.

Svetleči ples – skrivnost **kresničk**
budi v nas domišljijo,
sanje po ljubezni večni
se v srcih prebudijo.

Zora, svit – že sonce tam na vzhodu
beg naših sanj oznanja nam,
da spet nov dan je na pohodu

Nov dan – za našo je **skupino** izbran,
ga družno preživimo,
miru in sreče vsem ljudem
KRESNIČKE res želimo.

Ivana Kovačič

Skupino Kresničke sestavlja dvanajst članic Medgeneracijskega društva Vesela jesen iz trebanjskega DSO. To so prečudovite gospe, ki so nanizale v svoj življenjski venček že visoko število.

ZAKAJ,

zakaj tja v koš si vrgel kruhek,
od tam še muc ga ne dobi.
Kaj nikoli ne pomisliš?!
Na svetu mnogo je ljudi,
kjer mogoče kruh vsakdanji
le za praznik se deli.

Vse preveč naš svet preveva
nakupov prava mrzlica,
na jugu zemeljske poloble
pa domuje lakota.
In kot grozna, črna kuga
pridruži se še vojna ji,
v bolezni, žalosti, nemoči
umira mnogo tam ljudi.

Ko doma se miza vaša
od dobrot že vsa šibi,
v otroški sobi za igrače
prostora pa nikjer več ni,
takrat se spomni na družine,
ki pred vojno zdaj beže,
tja v neznane, daljne kraje,
v svobodo žene jih srce.

Njim poklonimo pozornost,
vso človečnost te zemlje,
naj ne moti nas drugačnost,
saj vendar vsi smo le ljudje.
Poskrbimo za dobrine,
ki jih rabijo močno,
naj že ustavi se morija,
pravičen svet za vse naj bo!

Ivana Kovačič

MOČ PRAVLJIC

Gozdar je hodil po gozdu in opazoval drevesa. Prisluhnil je glasovom, ki so prihajali izpod košate krošnje stare bukve.

»Od kod ti glasovi,« si je mislil sam pri sebi, »nikogar ne vidim.« Tudi ptice so odletele, a glasovi so vseeno prihajali od nekod. Skril se je za drevo in prislonil uho k deblu stare, košate bukve, ki je bila na eni strani votla. Takrat se mu je zazdelo, da so glasovi utihnili, in slišal je le bitje svojega srca. Radovednost mu ni dala miru in sklenil je, da ne odneha, dokler ne ugotovi, od kod prihajajo glasovi. Ozrl se je na krošnjo, ki je bila zelo visoko; tisti hip se mu je zazdelo, da sega do neba.

Za plezanje je bil prestar, nagrabil je listje, slekel suknjič in se udobno zleknil na ležišče. Nekaj časa se mu je zdelo, da se krošnja vrti, in listi so kot pahljača ustvarjali prijetno senco. Trdno je zaspal.

Sanjal je, kako lahkotno pleza po stari jablani in klati jabolka. Potem se je spustil do gugalnice, se lahkotno zagnal sem ter tja in se prepiral z otroki, ki so vsi hoteli na njegovo gugalnico. V snu je krilil z rokami in puhal v premrle prste, ker je vsevprek metal snežne kepe in jih valil v dolino. Z nogami je brcal kot takrat, ko je sedel na saneh in se s klanca navzdol spustil v dolino. Kar naprej je brundal neko pesem in vriskal: »Juhuhu!« Hip zatem je že bil pri svoji kravi Liski in jo ošteval, ker se je pasla v sosedovi detelji. Izrezljal si je piščal, potem pa lahkotno piskal, tako da je odmevalo po gmajni. Njegov kuža je tekal sem ter tja, a piskanja se je kmalu naveličal. Liska je hotela

domov in tudi on si je zaželel toplega mleka in rumenih koruznih žgancev.

Sonce je kmalu zlezlo za drevesa in prav takrat je zaslišal mamin glas. »Tukaj sem!« je zaklical in zazdelo se mu je, da leži na topli peči, poleg njega na zapečku pa dremlje stari stric. »Daj, povej mi pravljico,« je prosil strica, ki je poznal toliko zgodb in je znal pripovedovati tudi pravljice.

»Obljubil si mi, da mi boš povedal tisto, ko si v gozdu nabiral suhljat in zagledal Palčico.«

»Ja, res sem jo videl,« je rekel stric. »Hodila je po sončnem žarku in plesala na listu praproti. Bila je drobna, majhna svetlolaska, lasje so ji segali do tal. Pela je kot ptica, a ko me je zagledala, je skočila za neko drevo, ki je bilo votlo. Zelo rad in pogosto sem hodil v gozd, a plešoče Palčice nisem videl nikoli več. Povedal sem svoji mami, ona pa je samo resno dejala: 'Prestrašil si jo, zato ne hodi v gozd. Naj mirno živi pri svojih gozdnih prijateljih.'«

Ves širni gozd ima polno lepih skrivnosti. Veter je močneje zamajal veje, da je v krošnji završalo. Joj, v hipu je bil buden, si pomel oči in se ozrl na visoko krošnjo drevesa. Sanjal sem in sončni žarki so skozi veje ustvarjali pravljično podobo.

Pohitel je proti domu in ko je stopil čez hišni prag ves nasmejan, sta ga pričakala vnuka Ben in Gabi.

»Kje si bil, dedek? Iskala sva te, dolgčas nama je bilo.«

»V gozdu, tam je tako lepo.«

»Ali si videl živali?«

»Videl in pogovarjal sem se z njimi.«

»Daj no, dedek, ali še vedno verjameš v pravljice?«

Dedek se je zasmejal, pobožal oba, rekel pa ni nič, le mislil si je, kako lep je svet pravljic.

Rozalija Pepelnak

MIRNA IZ MOJEGA OTROŠKEGA SPOMINA

Komaj dve leti mi je bilo, ko me je stara mama, Angela Kogej iz Sv. Križa (današnje Gabrovke), pripeljala na Mirno. Stanovala je v najemniški hiši v Podlogu; v tisti čas še segajo moji spomini.

Otrok različnih starosti je bilo v Podlogu veliko, zato so se naša doživetja prepletala z mnogo dogodki in igrami. Skrivanje, nabiranje rož, v maju smo pod hrasti ob potoku pobirali majske hrošče, ker so jih v Zadrugi odkupovali. Poleti smo čofotali v potoku, ki je pohlevno tekel mimo treh mlinov. Velikokrat smo zavili na obronke gozdov Trbinca, Roj, Gorenjske gore, Jersovca nabirat šmarnice ali gobe, poleti jagode in borovnice.

Vojna, ki je še kar divjala (njen čas se je pomikal že v četrto leto), je sosesko v Podlogu združevala v skrbeh za vsakodnevno varno preživetje. Ljudje so ugibali, kdaj bo vendar konec vojnih grozot, premlevali so, kdo je padel, kdo je bil odpeljan v internacijo. Včasih so razpravljali o znamenjih, ki so doživljala različne razlage. Otroci smo se s starejšimi velikokrat zatekli v Bajčevo hišo, ki je bila pod vznožjem skalnatega pobočja tudi varnejša. Nas, majhne otroke, so v velbani kleti posedli v veliko kad, starejši so se pogovarjali, prisluškovali v noč, kdaj bo nehalo pokati. Včasih smo prisluškovali mrmrajočim besedam, velikokrat pa nas je besedovanje odraslih tudi uspavalo.

Končno je prišla svoboda, v veselje mnogih, veliko pa je bilo takih, ki jih je zajelo spoznanje, da se njihovi svojci ne bodo nikoli vrnili, mnogi tudi nikoli niso izvedeli, kje je grob, ki pokriva njihovega moža, očeta, brata, njihovo sestro, mamo …

S svobodo so prihajale spremembe v napredku, času in ljudeh. Obnova šole, gradnja najprej lesene, čez nekaj let pa nove železniške postaje, šole – stara je ponudila varstvo predšolskim otrokom. Pa Zadružnega doma, ki je postal tovarna šivalnih strojev, Dane, Kolinske, Grede – sedaj trgovine Mercator, novih zaselkov družinskih hiš, ki so zrasle na Rojah ena, dve in tri. Prej njive, sadovnjak, nasad malin in ribeza, kolovoza z drevoredom murv, sedaj ulice z desetinami novih domov med potmi, prekritimi z asfaltom.

Ta podoba je le še spomin, ki izginja nekje v času in prostoru, ki so ga obiskovale pomladi z južnim vetrom, s hrepenenjem po lepšem, boljšem, s hrepenenjem po ljubezni, sožitju, dobroti. Z brstenjem v

naravi je kipelo tudi veselje. Čas »rine« že v drugo polovico stoletja po teh dogodkih, spremenil je podobo kraja, spremenil ljudi, potrebe in navade. Le potok še šumi, včasih jezno poplavi, kot da bi hotel sprati vsa nesoglasja, morda celo nakopičeno jezo in zlo.

Sadovnjakov ni več, murve so le še tri ali štiri, kolovozi so ujeti v asfalt, bližnjice so prerasle trave in grmovje, ostajata le še cerkev in zvonik sv. Janeza Krstnika, ostaja Sveta Helena z vrtom miru, kjer počiva mnogo dobrih, pridnih, uglednih in skromnih ljudi, ki so prav zaradi svojih del ostali v mojem spominu. Tudi nekdanja podoba močno pomlajene in spremenjene Mirne živi v meni, budi ljubezen, zahvalo in upanje, da se bo razvijala v za ljudi prijazno, solidno in trdno občino.

Mirna, s skrivnostmi stare gospe, ki se prenavlja, pomlaja, je zame najlepši kraj, ki je premnogim ponudil nove priložnosti, kraj, ki šepeče s sapicami, ki rjove z viharji, kraj, na katerega še vedno z mežikanjem pazijo zvezde, kraj, ki ga obsevata še ista Luna in Sonce z enim samim naročilom: Ljubite Mirno in delajte vse, skupaj složni za dobrobit vseh, prav vseh ljudi.

Zato je moj spomin najlepši metulj nežnih kril, ki sedi na najbolj dehtečem cvetu, zgodovini rasti Mirne, nekaterih njenih ljudi, ki so s toplino, dobroto in razumevanjem pomagali otroku, ki mu je vojna vzela otroštvo, ga zaznamovala in zavrgla.

Ta spomin je oda lepim in dobrim stvarem mojega rojstnega kraja.

Iz ljubezni za ljubezen,
Pavlina Hrovat

Svojim sanjam

morate biti predani in prava

ovira vas ne sme odvrniti od vašega cilja.

(Dobra vila Maja: Moč ljubezni)

9.2 MOKRONOŽICE

M A T I

So rekli, da pijanka je,
zato ni zanesljiva.
So rekli, da je prepirljiva,
neprijetna v družbi.
Kaj vse so še naštevali?
Niso se vprašali, zakaj, zakaj.
Niso se vprašali – delajo krivico ji.
Pa vedeli so,
da njena deklica nikoli ne bo hodila.
Pa vedeli so,
da besed le malo zmore izgovoriti.
Najbolj pogosta njena beseda MAMA
milo in božajoče izgovorjena, kot da le ona ve,
kako njena mamica trpi,
kako njena mamica želi,
da lahko stekla bi z otroki po cvetočem travniku,
ji cvetlic drobnih bi nabrala,
»Mama, zate!« v naročje ji skočila.
Oh, kako boli, kako skeli,
daj, vinček, pogasi skeleče rane.
Kaj mar mi govorice,
saj ne razumejo, kako rada jo imam takšno, kot sem jo rodila,
vsa moja je.
A skrbi, kako bo z njo,
ko mene več ne bo,
skrbi se kar naprej oglašajo,
po glavi mi blodijo, me ugonabljajo.
Daj, vinček, utišaj jih,
da le za hip pozabim,
da malo si oddahnem,
da le za hip skelečo rano si pozdravim.

Vida Kačičnik

PRAVLJICA JE UMRLA

Naša vaška gmajna je bila za otroke pravljična dežela. Po njej so bile razmetane skale, večje in manjše; ob njih so poganjali veliki šopi trav; tu je bilo dovolj vlage, saj je ob gmajni tekel potok. V ostrem ovinku se je poglobil v tolmun. Tu je voda vedno brbotala, godrnjala. Šušljalo se je, da ima globoko pod tolmunom povodni mož svoj grad.

O vsaki skali so vaščani namigovali na kakšno skrivnost, segala pa je še v davne stare čase, ko je bilo na svetu še vse drugače. Na najvišji skali je čepela čarovnica. S čarobno palico je urejala vreme. Ljudje tega niso marali. S skupnimi močmi so ji uničili palico, nagnali so jo. Na metli se je pobrala drugam. Tod so se klatili škratje, gozdni možje, volkodlaki … Toliko skrivnosti je bilo v teh skalah, da so za nas predstavljale nekakšno bogastvo, čeprav nismo vsega verjeli. Zdelo pa se nam je imenitno.

Za nas je bila najvažnejša igra. Streljali smo s fračami, se skrivali, kradli zemljo, metali kamne v tolmun, da bi iz spanja zbudili povodnega moža. Pekli smo jabolka in krompir. Včasih je kdo doma izmaknil klobaso, pa smo jo cvrli. Z nami je bila židana volja. Radi smo prepevali. Pa ne samo to, zaljubljali smo se, se objemali, naskrivaj kradli poljube. Včasih smo se tudi zmikastili, a prijateljstvo se je potem še bolj okrepilo.

Tako vznemirljiva je bila naša mladost na vaški gmajni. Včasih smo kar omahnili med sklale. Tudi lezli smo nanje. Večkrat je kdo zdrsnil na tla. To je bilo prask in odrgnin! Pa smo se znašli: na boleče mesto smo dali materino dušico, namočeno v vodo. Prav nam je prišla tudi smola. Saj se je utrnila kakšna solzica, a vse je minilo brez posledic.

Med nami je bil najbolj razigran Tinček. Na kratko smo mu rekli kar Tinč. Droban, žilav, razigran fantič. Oči so se mu živahno svetlikale. Izmišljal si je nove in nove igrice. Za pasom pa je vedno nosil kladivce in nožek.

»Saj ne veš, kdaj ti prav pride!« se je na široko smejal. Veliko sva tičala skupaj. Najraje sva plezala na topole. Ves čas me je varoval, da ne bi zdrsnila na tla. »V nebesa plezata!« so se nama krohotali na ves glas. Nekaj dni je bil pretirano razposajen. Poskakoval je kot žrebiček, usta pa je imel vedno do ušes. Da je spet pogruntal

kaj novega, smo imeli v mislih. Ko smo v mraku odhajali domov, je sam zase momljal: »Počilo bo! Počilo …« Zjutraj pa Tinča ni bilo na gmajno. Ponavadi je bil prvi. Osupnili smo. Na naših obrazih strah. Razburjenost. Nenadoma pa je planilo iz mene: »Sinoči je nekaj mrmral, da bo počilo …« Nisem še do konca izgovorila stavka, ko je res počilo. Strašno počilo; zmetalo nas je po tleh, drhteli smo od strahu, otrpli strmeli v hosto nad potokom. Sukljal se je dim. Zabodeno smo gledali drug drugega. Matic je nenadoma bruhnil: »Bomba! Našel jo je, vse je hotel opraviti sam.« Iz nas se je usulo glasno stokanje. Odtrgali smo se od tal, bezljali v hosto, od koder se je kadilo. Rinili smo skozi grmovje, smrkali in stokali. Starejši iz vasi so bili že tam. Prestregli smo nekaj pretrganih besed: »Tinč … Bomba … Udaril je … Smrt!« Obstali smo nebogljeni, zmedeni. Beseda smrt nam je udarila prav v srce. Vzela nam je Tinča. Bukev razcefrana, okoli nje razdejanje, razmetane cunje, Tinček pa krvav …

Začutila sem strahotno utrujenost, oči mi je zagrnila meglica. Vaščani so nas skoraj jezno spravili domov. Gmajna se nam je zdela strahotno prazna. Pravljica je umrla. Tudi pogovarjati se nismo znali. Še smo preganjali živino, razigranosti pa ni bilo.

Ob koncu počitnic smo šli v hosto z velikim šopkom rož, da se poslovimo od Tinča. Pa kamenček smo nosili s seboj z napisom »Naš Tinč«. Komaj smo spravili iz sebe: »Kot da bi stal pred nami živahen, razigran, s svetlim pogledom. Ostal boš naš Tinč!«

So dnevi, ko se še zgane spomin na gmajno in na Tinča. V meni še ostaja grenka sled, čas je ne more izbrisati.

Anica Zidar

PETDESET LET

Ti edini moj,
srečna sem s teboj.
Ti edini moj,
tudi pelin pijem jaz s teboj
petdeset že let.
Sonce vstaja mi s teboj,
tudi strele se iskrijo,
grom preseka vso idilo
petdeset že let.
A sva zmogla spravo,
srci si ogreti,
znova spet začeti,
še bolj vroče se objeti.
Z leti strpnosti se naučila
drug drugemu v oporo biti.
Ti edini moj,
še mi bo lepo s teboj.

Vida Kačičnik

TUDI NAŠA MLADOST JE BILA LEPA

Kakšna je bila včasih naša mladost? Prav gotovo drugačna od današnje. Otroci smo bili prav tako razposajeni, kot so današnji. Morda še bolj, saj ni bilo ne radia in ne televizije, da bi pregnala dolgčas. Veliko smo se družili, saj je bilo pri hišah od pet do deset otrok. V naši hiši nas je bilo osem. Imeli smo kmetijo, konja, krave, prašiče. Sosedovi otroci so prihajali k nam. To je bilo smeha! Kadar pa se je oglasila lakota, je oče med nas vedno razdelil enake kose kruha.

Igrali smo se najrazličnejše igre: vojake, čebelice, ringelšpil, drsali smo se po senu. Kadar staršev ni bilo doma, smo uganjali vragolije. Pogosto smo si izmislili kakšno novo igro.

Spominjam se lepega sončnega dne, ravno pravega za vragolije. Prejšnje dni je močno deževalo, voda v potoku je narasla. Bila je globoka in umazana. Pa je še kar naraščala. Sedeli smo na pomolu ob potoku. Nenadoma je moja sestrica štrbunknila v potok. Zelo smo se ustrašili, kar dih nam je zastal. Z bratom sva z vso močjo zgrabila deklico, saj jo je voda že začela odnašati. Na srečo je mimo prišel sosed. Urno jo je potegnil na suho. Strah pa je še dolgo gomazel po meni.

Magda Repše

SPOMINI

Mama mi je v otroških letih pripovedovala zgodbo o tem, kako je bilo, ko v Mokronogu še ni bilo elektrike. Takrat so bile vse javne luči petrolejke. Tudi sama se dobro spomnim čuvaja, starega Jerneja Novaka, ki je vsak večer prižigal te petrolejke. Sam je prižgal le tri, čeprav je bilo v Mokronogu devet javnih petrolejk.

Prva, za katero je bil pooblaščen nočni čuvaj Jernej, je bila na grajski škarpi in mi je svetila naravnost na posteljo. Druga je bila postavljena na vogalu Sokolskega doma, tretja pa na vogalu Majcnove hiše. Medtem ko je prižigal luči, je vedno v eni roki nosil kanglico s petrolejem, na drugi rami pa je nosil lestev. Seveda je imel obenem še drugo pomembno delo – navijanje mestnih ur, ki so bile na Majcnovi in Plantaričevi hiši ter v tovarni usnja.

Medtem ko je prižigal javne luči in navijal mestne ure, si je čas krajšal tako, da je pel pesem, ki gre takole:

Gospodarji, gospodinje,
ura je odbila polnoč.
Bog vam daj svojo moč,
hitro zaspite in jutri
zdravi vstanite.
Lahko noč!

Mici Koračin

Kjer jaha mladost,

drži vajeti norost.

(nemški pregovor)

10. CENTER MEDGENERACIJSKEGA UČENJA

CENTER MEDGENERACIJSKEGA UČENJA TREBNJE

Medgeneracijsko učenje razumemo kot izmenjavo izkušenj in spoznanj, druženje oziroma ohranjanje in širjenje socialne mreže, ohranjanje in prenos dediščine, skupno ustvarjanje in povezovanje.

Tako od leta 2013 na CIK Trebnje deluje **Center medgeneracijskega učenja Trebnje** (CMU), saj menimo, da je medgeneracijski prenos znanja pomemben element lokalnega razvoja. Z dejavnostjo pokrivamo področja občin Trebnje, Mirna, Mokronog-Trebelno in Šentrupert, in sicer s partnerji iz vseh štirih občin, z lokalnimi institucijami in s posamezniki, ki s sodelovanjem in svojim znanjem bogatijo vsebine CMU.

V šolskem letu 2015/2016 smo program vsebinsko nadgradili in iz enotedenske učne prireditve razširili na celoletno dogajanje z vsebinami zlasti s področja učenja, aktivnega preživljanja prostega časa, svetovanja in povezovanja različnih ciljnih skupin (mladi, aktivni, brezposelni, prebivalci podeželja, priseljenci, Romi, starejši zaposleni, osebe s posebnimi potrebami, upokojenci …). Organizirali smo ustvarjalne in računalniške delavnice, plesne delavnice, učenje tujih jezikov, predavanja na temo zdravja (demenca, pomoč na domu …), urejanja vrtov in biokmetovanja, arhitekture in ohranjanja kulturne dediščine, umetnosti in ekologije, ki so potekali po osnovnih šolah vseh štirih občin, v prostorih Galerije likovnih samorastnikov Trebnje in na CIK Trebnje. Udeležili so se jih predvsem radovedni otroci iz trebanjskega vrtca in osnovnošolci lokalnih šol, upokojenci, brezposelni, prebivalci podeželja in drugi mladi, ki želijo aktivno preživeti svoj prosti čas. Delavnice in predavanja smo izpeljali tudi s pomočjo članov Univerze za tretje življenjsko obdobje, ravnateljev in učiteljev osnovnih šol, vzgojiteljev lokalnih vrtcev, sodelavcev iz

Doma starejših občanov Trebnje, kustosinje naše galerije in zunanjih sodelavcev (PGD Trebnje, Mitja Drčar, Klub Gaia).

Bogat letni program medgeneracijskega učenja pripravljamo tudi za šolsko leto 2016/2017, ko bodo različna brezplačna predavanja, delavnice in krožki potekali na različnih lokacijah.

Vse aktivnosti CMU Trebnje 2016/2017 in urnik lahko spremljate na naši spletni strani www.ciktrebnje.si.

Aleksandra Barbo

Utrinki …